

Kayyum Kuşatmasını Halkın Mücadelesi Dağıtacak!

POLİTİK-GÜNDEM / 3

Bugün halk, iradesine sahip çıkmak için sokaklara çıkmıştır. Faşizme karşı militan mücadele, çeşitli meşru eylem biçimleriyle büyütülmelidir. Sorun sadece Kürt ulusunun sorunu değildir. Saldırı Kürt ulusal mücadelesi şahsında bütün ezilen kesimlere yöneliktir. Kayyum saldırısının olduğu ilk gün Amed belediyesi önüne giden bir ananın "ben oyuma sahip çıkmak istiyorum. İrademi istiyorum."



Yeni Demokrasi

özgür gelecek için
5 EYLÜL-19 EYLÜL 2019 ■ YIL: 2 ■ SAYI: 43 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK (S.4)



Susturulmaya Çalışılan İşçilerin Sesi Olalım!

Bu nedenle bizler burjuvaziye karşı işçi sınıfının yanında yer almalıyız; işçi sınıfına "göz boyama" politikası ile yaklaşanlara karşı işçilerin "gözlerini açmayı" hedef alarak işçi sınıfına "kendisi için sınıf olma" bilincini götürmeye devam etmeliyiz. Cüzi rakamlarla susturulan, iş cinayetlerinde can veren her işçinin sesi, çılgılığı olmalıyız.

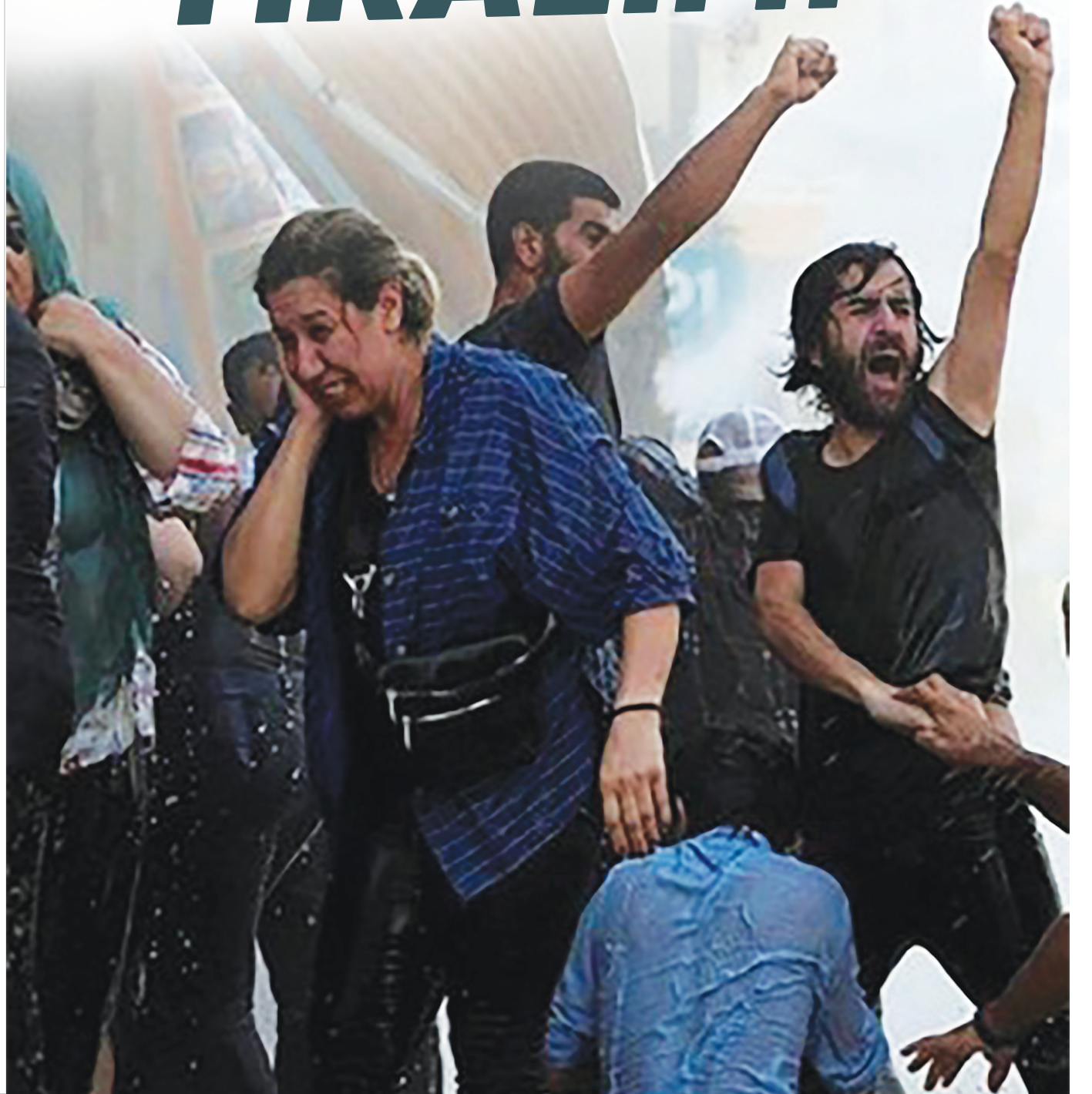
ÇEVRE (S.8)



Çevre Mücadelesini Faşizme ve Emperyalizme Karşı Mücadeleye Dönüştürelim!

Çevre sorununa karşı mücadele de Devrim mücadelesi karşısındaki konumlanışı göstermesi açısından önemlidir. Devrimci öznelerin dahi pratik politikalarında liberalizmin yoğun etkisi görünmektedir. Diğer sorunlarda olduğu gibi çevre sorununda da liberal yaklaşımlar söz konusudur. Çevre sorununa karşı mücadele anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleden bağımsız ele alınamaz.

KORKU DUVARLARINI YIKALIM!



12

KOLEKTİF DOĞRULTU

devlet ve faşizm meselesinde taştan
civciv çıkarma uğraşı

15

GENÇLİK

anti-emperyalist, anti-faşist
mücadelede buz kırıcı olarak gençlik

16

KADIN

ölmek istemiyorum!

Tarımda Sömürüye Karşı Mücadele Edelim

Emperyalist kapitalist sistemin 20. yüzyıldaki buhranına çare olmak için geliştirilen neoliberal politikalarla yarı sömürge durumda olan Türkiye de nasibini almış, yerli işbirlikçiler tarafından neoliberal politikalarla denk düşecek nitelikte siyaset ve ekonomi tarzı izlenmiştir. Egemenler açısından değişen bir şey olmamakla birlikte gelen hükümet tarafından andaki konjonktüre, değişen güç dengelerine kitlelerin nabzına göre zaman zaman durağan, zaman zaman hızla hayata geçirilen bu politikalar; işçinin alacağı maaşı yapacağı mesaiyi, alacağı zammı, sendika hakkını, kısacası en demokratik/sosyal hakları emperyalist barbarlar ve onların yerli işbirlikçileri olan patron ağa devletin değişik tondaki hükümetleri tarafından belirlenmiştir.

Egemen sınıfların andaki temsili olan AKP/Erdoğan, sahiplerine "OHAL olduğu sürece grev gibi bir şeyin sözkonusu olmadığını, "OHAL'in iş dünyasını rahatlattığını" söylüyor ve sahiplerine karşı ne kadar sadık olduğunu bir kez de kameralar önünde somutlaştırıyordu. Yarı sömürge olan



ülkemizde bu tür politikalar kâh Kemalistler kâh İslamcılar ve değişik tondaki sermaye partileri ile gördük görüyoruz. Kişiler-bireyler değişse de halkın emeğini sömürmekten başka bir şey olmayan bu siyaset tarzı değişmedi. Öz ile biçimin arasındaki o ince çizgi, bizlere biçimi şekli ne kadar değişirse değişsin özü aynı kaldıktan sonra eskinin yerini alan "yeni eskiyi arar" cinsinden neoliberal politikaları hayata geçirmiştir. Ekonomik olarak günden güne daha da kötüye

gittiğini, işçiye-köylüye geçmişi göstererek "buna da şükür" etmek gerektiğini söyleyen egemenler, diğer yandan ise bu politikalarla karşı gelişen haklı meşru isyanı bastırmak, sindirmek için ellerinden geleni ardına koymamaktadır.

Köylünün emeği neoliberal politikalar sonucu kazanç sağlamamakta, verdiği emeği geri alamamaktadır. Doğu Karadeniz'deki çay üreticileri kota ve kontenjan gibi uygulamalar ile özel

sektöre mahkum edilip devletin verdiği fiyatın altında bir fiyat ile üreticiye uzun zaman sonra çay ödemeleri yapılmaktadır. İşte tam da bunlar "Tarımda Milli Birlik Projesi" vb. söylemler altında gerçekleşmektedir. Burjuvazinin, yerli ve milli üretimi, üreticiyi destekleme adı altında göstermelik söylemleri ortadayken; tarımdaki düşüşün, üreticilerin ekonomik sıkıntıları ve ekilen arazilerin günden güne azalması bu söylemlerin yalandan ibaret olduğunun kanıtıdır. Keza böyle de olmalıdır, böyle olmalıdır ki uluslararası tekeller daha fazla kazansın (!) Bizlerin bu gelişmeleri öngörerek yoksul köylülere ve küçük üreticilere yönelik çalışmalara ağırlık vermesi, gelişebilecek tepkileri örgütlemesi ve Demokratik Halk Devrimi mücadelesine kanalize etmesi bir gerekliliktir. Önümüzde, her alanda sınıf mücadelesinin yükseleceği nesnel koşullar ve süreçler gelişmektedir. Bu nesnel koşulları devrimin hizmetine sunmak tam da devrimci öznenin çabası, iradesi ve yaratıcılığıyla mümkün olacaktır.

Hopa'dan Bir Yeni Demokrasi Okuru

Örgütlenerek ve Örgütleyerek İlerleyeceğiz

**Saraylar saltanatlar çöker
Kan susar bir gün bu zulüm biter
Bugünlerden yarına
Bir yarına gidenler kalır
Bir de yarın için direnenler!**
A. YÜCEL

Bildiğimiz üzere içinden geçtiğimiz şu günlerde kayyum saldırılarıyla halkın seçtiği yerel yöneticiler görevden alınmış ve devlet kendi temsilcileriyle bu belediyeleri gasp etmiştir. Şu an devletin sözcüsü durumundaki AKP-MHP, binbir hileyle kazandıkları her seçim sonrası halkın kendilerini seçtikleri iddiasıyla meşruluk kazanmaya çalışırken yerel seçimlerde halkın iradesini yok sayıp baskı, zor ve şiddet ile yerel yönetimlere el koymuştur. Yönetme krizi yaşayan AKP-MHP kliği kendine yeni rant alanları yaratmak, kendi yönetimini daha da merkezileştirip ömrünü uzatmak amacıyla kayyumlar atayıp muhalif kesimleri sindirmeye çalışmaktadır. Devletin bütün olanaklarını seferber edip kayyumlara karşı çıkan halka azgın saldırısı da bunu kanıtlamak-

tadır. Aynı zamanda devlet Rojava'da yaşadığı tikanıklıktan dolayı öfkesini Türkiye Kürdistan'ı üzerinde yoğunlaştırmakta, hincini ve güç gösterisini bundan doğru sergilemektedir. Devlet ırkçılık ve din sömürsü politikalarıyla kendine bağladığı kesimlerle bağını güçlendirmek ve mevcut kutuplaşmayı derinleştirme üzerinden hamleler yapmaktadır. Bu kutuplaştırma politikaları, farklı inanç, ulus ve kültüre sahip emekçi halkın ortak çelişkilerde buluşup egemenlere karşı ortak bir mücadele hattı örmelerini engellemeye çalışmaktadır. Bu arada ayrı bir parantez açıp seçim sürecinde kolektifin aldığı boykot kararının ne kadar doğru bir politik hamle olduğuna da değinmek gerekiyor. Kaldı ki egemenler daha seçim gerçekleşmeden seçimlerin istedikleri şekilde sonuçlanmaması durumunda kayyum atayacaklarını belirtmişlerdi. Yani şu an yaşananlar bir hayretle değil tam tersine devletin kendi misyonunu gerçekleştirme üzerinden tanımlanmalıdır. Kaldı ki halkların legal siyaset hakkı gasp edilmiş, demokratik alan-

da mücadelenin önü büyük oranda tıkanmıştır. Bu yüzden mücadelenin farklı araç, yol ve yöntemleri geliştirilip esasa alınmalı ve demokratik alan bu mücadele biçimlerine tabi bir şekilde kılınmalıdır.

Ülkenin doğal kaynakları emperyalistler ve kendi uşaklarınca talan edilmesi bunun sadece bir biçimidir. Emperyalistlere verilen bu imtiyazlardan yöneticiler ihalelerle kendi paylarına düşeni alırken halk günden güne yoksulluğa sürüklenmektedir. RES (Rüzgar Elektrik Santralleri) ile ekim alanları talan edilmekte ve JES (Jeotermal Elektrik Santral) ile içme sularına, sulama sistemlerine ciddi zararlar verilmektedir. Halkın yararına yapıldığı iddiasıyla zihinler bulanırılmakta ama bu yalanların mumu, elektrik ve su faturalarındaki zamlara kadar yanmaktadır. Ormanlar talan edilip altın çıkarılmakta, oysa döviz kurundan kaynaklı halk belini doğrultmamaktadır. Kentleşme ile geliyoruz yanılması yaratanlar ne kira zamlarına ne ülkede milyonları aşan

konut sorununa çözüm olmamaktadır. Kaldı ki sömürenlerin bu sorunlara çözüm olma gibi bir kaygıları da bulunmamaktadır. Doğa talanlarına meşru bir zemin kazandırmak için "milli sermaye" diye bir türkü tuturanların "milli sermayeden" anladıklarının kendi ve imtiyaz verdikleri emperyalistlerin sermayeleri olduğu apaçık ortadadır.

Ülkenin ekonomide yaşadığı bu çıkmaz toplumda kültürel tahribatta, kutuplaşmalarda, aile içi çatışmalarda, şiddette, kadın cinayetlerinde ve çocuk istismarlarında bir yoğunlaşmaya sebep olmuştur. Bütün bu sıkıntılar için tek yönlü bir mücadele tarzı geliştirilemez. Çünkü sorunların kaynağı aynı yere, yani bir bütün olarak sisteme dayanmaktadır. İnsan gibi yaşama olanaklarının olmadığı bu düzene kiteselleşmiş ve bu kiteselleşmenin doğru bir kadro politikasıyla harmanlandığı örgütlü bir mücadeleyle karşılık vermeliyiz.

Antakya'dan Yeni Demokrasi Okurları



KAYYUM KUŞATMASINI HALKIN MÜCADELESİ DAĞITACAK

19 Ağustos'ta HDP'li üç büyükşehir belediyesine yapılan kayyum saldırısı, gündemdeki sıcak yerini korumaktadır. Bu saldırı dalgasını hem genel olarak TC devletinin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizin emekçi halka fatura edilmesi hem de 31 Mart yerel ve 23 Haziran İstanbul seçimleriyle güç kaybeden AKP/MHP bloğunun özel bir saldırısı olarak okumak gerekir. Bu ikisinin birbiriyle hem bağı hem de ayırım noktalarını doğru değerlendirmek, kayyum saldırısına karşı izlenecek mücadele hattını ve ittifaklar meselesini doğrudan etkileyen bir rol oynayacaktır.

Gün geçtikçe artan ekonomik kriz, çevre, kadın, demokrasi mücadelesi gibi gündemlerle toplumsal muhalefetin ivme kazanması, egemenleri zor durumda bırakmıştır. En sonu büyük söylem ve iddialarla girdikleri Irak ve Türkiye Kürdistanı'nda "Pençe" ve "Kıran" operasyonlarında istediği sonuçları alamamış ve diğer yandan Suriye politikasında ise gözlem noktalarının vurulmasıyla İdlip'te Rusya ve Suriye'nin net duruşuyla karşı karşıya kalmıştır. TC ordusunun gündür Suriye sınırına yığınak yaptığı bu süreçte planları tutmadığı gibi ABD askerleri de "Müşterek Harekat Merkezi" kurma adı altında Urfa'ya yerleşmiştir.

Tüm bunlar egemenleri gün geçtikçe içinden çıkılmaz bir noktaya getirmiştir. Böylesi durumlarda gelişen ve gelişmekte olan toplumsal muhalefeti bastırmanın en önemli araçlarından birisi gündem değiştirmektir. Kayyum saldırısıyla Suriye'deki ciddi bir takım gelişmelerin birbiriyle paralel ilerlemesi tesadüf değildir. AKP-MHP egemen bloğu, gündemi manipüle etmekte ustaca davranmış ve her sıkıştığında "operasyon" propagandası yaptığı "Fırat'ın Doğusu"nda ABD blokajı sonrası ancak kayyum saldırısına hızla demirlemiştir.

TC'nin bu tıkanıklığa çözüm üretmemesi üzerine aralarında İdlip'te sorumlu olan komutanların da olduğu istifalar, "terörle mücadele" (!)de yaşadığı çıkmazın en önemli göstergelerinden birisi olmuştur. Yeni parti tartışmaları, AKP-MHP karşıtlığı üzerinden büyüyen muhalefet bloğu, her türlü baskıya rağmen halkın alanlara taşan öfkesi, saldırının dozajını daha da artırmıştır. Erdoğan'ın "Ağustos ayında zaferler halkasına bir yenisini daha ekleyeceğiz" naralarının üstüne yine "beka" ve "terörle mücadele" adı altında Kürt ulusunun legal tem-

silcilerine saldırmakla örtülmüştür.

Bu saldırı daha öncesinden planlanan ve doğru zamanın beklendiği bir saldırdır. Saldırdan kısa bir süre önce deşifre edilen Diyarbakır Valiliği'nin 1 Nisan tarihli belgesi bunu kanıtlamıştır. Bu belgede; Selçuk Mızraklı'nın kazandığı daha YSK tarafından ilan edilmeden "görevden alınmasına karar verilmesi" istenmektedir. İrade gasbı hem seçim sürecinde hem de sonrasında birçok kez tekrarlanmıştır. Yenilgiyi hazmedemeyen AKP-MHP bloğu, İstanbul seçimlerini yenilemiş, yine başta Bağlar Belediyesi olmak üzere seçimi kazanan 6 belediye



başkanını görevden almıştır. Son olarak da milyonlarca Kürt oyuyla seçilen Amed, Mardin ve Van büyükşehir belediyelerine el konulmuştur.

FAŞİZME KARŞI HER YERDE DİRENİŞİ BÜYÜTELİM

Bugün halk, iradesine sahip çıkmak için sokaklara çıkmıştır. Faşizme karşı militan mücadele, çeşitli meşru eylem biçimleriyle büyütülmelidir. Sorun sadece Kürt ulusunun sorunu değildir. Saldırı Kürt ulusal mücadelesi şahsında sömürülen ve ezilen bütün kesimlere yöneliktir. Kayyum saldırısının olduğu ilk gün Amed Belediyesi önüne giden bir ananın "ben oyuma sahip çıkmak istiyorum. İrademi istiyorum. Yedikleriniz size zehir olsun" diyerek belediyenin önünden ayrılmaması, Kürt ulusunun demokratik haklarına yönelik edindiği bilinç düzeyini göstermiştir. İlk günden beri "susmuyoruz, korkmuyoruz, itaat etmiyoruz" diyerek sokakları terk etmeyen başta analar olmak üzere bir direniş gösterilmiştir. Ancak HDP'nin saldırının boyutunu ve niteliğini kavramaktan uzak tutumu, direnişi büyütme ve geliştirmek yerine "sivil itaatsizlik" gibi halkı sokaktan soğut-

maya dönük açıklamalarla eylemler bir noktada kalakalmıştır. Faşizmin, kitle hareketleri ve militan tutumdan duyduğu endişe parlamenterizmin ve reformizmin yumuşak ağırları ile frenlenmiştir.

Kılıçdaroğlu'nun "sokaklara çıkılması doğru bulmuyorum" açıklaması bu yüzdendir. Bu açıklamayla saldırılara karşı kendi tabanında gelişen tepkinin önünü kesmiş, bu tepkinin Kürt ulusuyla buluşmasını engellemiştir. CHP, her zaman olduğu gibi faşizmin devamlılığını sağlamak için kendi rolünü oynamıştır. CHP'ye faşizme karşı mücadelede misyon yüklemek,

çağız. Bu aziz şehrin bölücü örgüt destekçilerine peşkeş çekilmesine mani olacağız" sözleri olmuştur. Kılıçdaroğlu'nun ilk gün dediği "sokağa çıkılmasını doğru bulmuyorum" söylemini bu tehditten sonra "sözlerim yanlış anlaşıldı" diye düzeltmesinin altında da yine aynı kaygı vardır. En yalın ifade ile CHP, AKP-MHP karşıtlığı üzerinden HDP kitlesinin de desteğini almayı hesaplamaktadır. Ama bundan da öte Kürt halkının dinamik potansiyelini sistem içinde tutmayı hedeflemesini görmezden gelmemek gerekmektedir. Aksi takdirde bu ziyarette eş başkanlara hediye edilen ve eli binlerce Kürt'ün kanına bulanmış M. Kemal'in portresinin başka bir anlamı olmasa gerek...

İçişleri Bakanı SS'nin "pejmürde ederiz" diyerek İmamoğlu'na yönelttiği tehdit, Kürt ulusal mücadelesinden duyulan korkuyu ortaya koyduğu gibi, AKP-MHP bloğunun hakimiyet korkularının da ürünüdür. Bir yanda devlet çıkarları, bir yanda klik çıkarları, her bir adımda özgün anlamlar ortaya çıkarmaktadır.

E. İmamoğlu'ndan kahraman yaratmak yerine halkın kendi gücünü görmek gerekir. İlk günden her türlü engellemelere, baskı ve işkencelere rağmen sokağa çıkan halk en büyük kahramandır. Suruç anmasında "artık devrimciler konuşacak" diyen gençlerin, kadın katliamlarına karşı "artık yeter ölmek istemiyoruz" diyen kadınların, "oyuma sahip çıkıyorum" diyen anaların, "susmuyoruz, korkmuyoruz, itaat etmiyoruz" diyen Kürt ulusunun siyasal bilinci, halkın kendi gücünün farkına varmasını sağlayacaktır. Saldırıları karşısında dayanışma ve direnişi daha da büyütecek olan faşizme karşı omuz omuza verilecek mücadeledir. Faşizmi yıkana kadar her gün mücadele sloganının altını doldurmak, faşizmin saldırılarına karşı çıkan bütün kesimlerin birlikte mücadelesiyle olacaktır. Kaz Dağlarının talan edilmesine karşı direniş nöbeti tutanlarla T. Kürdistanı'nda kazandıkları belediyelerin talan edilmesine karşı nöbet tutanların mücadelesinin birleştirilmesiyle; emeğinin çalınmasına karşı direnen işçi ve emekçilerle oylarının çalınmasına karşı direnen Kürt ulusunun direnişinin birleşmesiyle gerçek anlamını ve gücünü kazanacaktır.

ondan beklentiye girmek, faşist sistemin gelişecek muhalefeti sindirmesinin önünü açacaktır. Kayyum saldırısının sadece AKP/MHP bloğunun bir saldırısı olarak görülmesi, bunu da içerisinde barındıran bir devlet politikası olduğunun anlaşılabilmesi bir başka faşist parti olan CHP'den demokrasi cephesi yaratma gibi boş bir çabaya neden olmaktadır. CHP'nin bu süreçteki kayyum saldırısına karşı göstermelik de olsa itirazı esas olarak klikler arası dalaşın ve Kürt kitleleri kendi yedeğine alma amacının bir ürünüdür.

İstanbul seçimlerini kazandığı halde mazbatasını elinden alınan ve yenilene seçimlerde büyük bir farkla kazanan E. İmamoğlu'nun Amed'e desteğe gitmesi yönlü yapılan çağrılar, ancak iki hafta sonra karşılık bulunmuş o da Batman'da katılacağı bir düğüne giderken "dostlar alışverişte görsün" misali "geçerken uğradığını" itiraf etmek zorunda kalmıştır. İmamoğlu'nun saldırısının hemen ertesinde değil de ancak iki hafta sonra "desteğe" gitmesinin ardında yatan yine Erdoğan'ın, sıranın İstanbul'da olduğuna dikkat çeken; "Fatih'in emaneti olan İstanbul'a sahip çıka-

Susturulmaya Çalışılan İşçilerin Sesi Olalım

Günümüz Türkiye'sinde işçi sınıfına yönelik saldırılar yoğun bir şekilde sürmektedir. Yapısal krizin getirdiği sonuçlar genel hatlarıyla fabrikaların iflas etmesi veya konkordato ilan etmesi, (KHK olsun olmasın) işten çıkarmalar, hak gaspları, açlık grevleri ve direnişlerle tezahürünü bulmaktadır. Şüphesiz yapısal krizin getirdiği bu sonuçlar birdenbire gelişmemiş, süreç içerisinde -özellikle son birkaç yılda- hiç olmadığı kadar hızla artış göstermiştir. Tüm bunların yanı sıra fabrikalarda düşük ücretlerle çalıştırılan, emek sömürsüne maruz kalan işçi sınıfının varlığının burjuvazi tarafından makineden ibaret görülmesi güncelliğini korumaktadır. İşçi, hayatta kalabilmek için, ne olursa olsun emeğini kapitaliste satmak zorundadır. Çünkü işçinin hayatta kalmak için başka bir alternatifi yoktur, burjuva feodal devlet ona başka bir alternatif sunmamıştır. İşçi sınıfına yönelik yapılan saldırılar yoğun bir şekilde gerçekleşmektedir; fabrikalarda sağlık, temizlik, güvenlik, emek sömürsü vs. bunlardan bazılarıdır.

Bilindiği üzere hemen hemen her fabrikada -patron tarafından gereksiz görülse bile- resmi olarak iş sağlığı ve güvenliği alanında çalışan görevliler bulunmaktadır. Bu alanda çalışan bir görevli, fabrikada çalışan her bir işçinin iş güvenliğini denetlemek zorundadır. Peki iş güvenliği hangi koşullar altında denetlenir? Elbette patronun işçilere sunması gereken güvenlik ekipmanları olmadan denetlenmesi saçma ve anlamsız olur. Patronların işçilere ne denli iş güvenliği sağladıkları ise Türkiye tarihine kanla yazılan Soma Katliamı gibi olaylara baktığımızda netlik kazanmaktadır.

"Hem suçlu hem güçlü" deyimini her katliamda, her cinayette işçileri suçlayan burjuva anlayış için söylenmiş gibidir. Bir işçi eğer ona sunulmayan çalışma koşulları (!) içinde can veriyse, sabahdan akşama kadar pahalı takım elbiselerle burjuvazinin maskotluğunu yapan halk düşmanları tarafından, yaşanan olay "kaza" ya da "kader" olarak deklare edilecektir.

Olayların arka planına baktığımızda ise göreceğimiz ki bir günde milyonlarca lira kazanç elde edebilen fabrika sahibi, asgari ücretle geçinmeye çalışan -emeklerini sömürerek artı değer elde ettiği- işçilerin iş güvenliğini sağlayamayacak kadar fakirdir (!) Çünkü fabrika sahibi bu olaylardan önce belgeler üzerindeki tüm önlemlerini almıştır ancak iş güvenliği alanında ya fiili olarak çalışan birileri yoktur -belgeler üzerinde işçilerin güvenliği yüksek standartlarla (!) ölçülür- ya da bu alanda çalışanlar kendi işlerini yapmayı bilmemektedirler. "İş cinayeti" kavramı işte bu şekilde ortaya çık-



mıştır. Fabrika sahibi olan kapitalistin bütün zenginliğine rağmen fabrikada "güvenlik zafiyeti" oldukça, makinelendirilen, bir meta aracı olarak görülen işçi, sağlığından olmaya veya en kötüsü, can vermeye her zaman müsait durumda olacaktır. "Güvenlik zafiyeti" olmaya devam edecektir, çünkü kapitalist için işçi, insan değil, paralı köledir; ücret ile satın alabildiği, rahatlıkla sömürebildiği emektir. Bir kapitalist için zarar gören, hastalığa yakalanan ya da iş cinayetinde hayatını kaybeden işçinin yerini başka bir işçi "satın alarak" doldurmak kolaydır; bu onun karakterinde yatan bir durumdur.

Yaşadığımız bölge hem zirai hem de sınai üretimin yoğun olduğu bölgelerden biridir. Örneğin demir-çelik fabrikasında bulunan onlarca şirkette binlerce işçi çalışmaktadır. Keza demir-çelik dışında da irili ufaklı bir-

çok işletmede binlerce işçi çalışmaktadır. İşçilerin yoğunluğu, firmaların "iş güvenliği" meselesinde umursamaz olduklarını açık bir şekilde, bölge halkının geçinemeyen kesiminin neredeyse her sene gözleri önüne sermektedir. Bu fabrikalarda çalışan işçiler bir yandan taşeron firmaların baskısı altında ezilirken öte yandan işverenin işçiyi umursamazlığı yüzünden her sene onlarca olay meydana gelmektedir. Vücutlarından bir parçasını makineye kaptırarak kaybeden, yüzlerce derece sıcaklıkta kaynayan kazanlara düşen, kirli ve insanlık dışı ortamlarda çalışırken kimyasallara

ve bölge halkının iş kazalarına ve iş cinayetlerine alıştırdığına şahit oluyoruz. ASAŞ Filtre'nin üretim fabrikasında çalışan bir işçi sık sık fabrikada iş kazaları yaşandığını söyleyerek şunları ifade ediyor: "Fabrikamızda 350 işçi çalışıyor, büyük çoğunluğunu ise genç işçiler oluşturuyor. Eğer fabrikamızdan içeriye adım atarsanız, iş makinelerine elini, kolunu, ayağını kaptırmış, bedenlerinden bir parçası eksik olan işçilerle karşılaşacaksınız."

Eğer bu durum -herhangi bir zirai veya sınai üretim bölgesinde- böylesine alışılmış bir hal alıyorsa, bilmeliyiz ki orada, işçilerin örgütlü gücü ya hiç yoktur ya da yok denecek kadar azdır. Örgütlülüğün olmadığı bir fabrikada yaşanan hak gaspları, iş kazaları ve iş cinayetleri her zaman üstü örtülü bir biçimde kalacak ve unutulup gidecektir. Ancak işçilerin örgütlü olduğu, kendi varlık koşullarının bilince vardığı bir fabrikada yaşanan her şey, burjuvaziye ve patron ağa devletine ciddi bir şekilde geri adım attırarak, basında ve kamuoyunda yerini alacaktır.

Bu nedenle bizler burjuvaziye karşı işçi sınıfının yanında yer almalıyız; işçi sınıfına "göz boyama" politikası ile yaklaşanlara karşı işçilerin "gözlerini açmayı" hedef alarak işçi sınıfına "kendisi için sınıf olma" bilincini götürmeye devam etmeliyiz. Cüzi rakamlarla susturulan, iş cinayetlerinde can veren her işçinin sesi, çığılığı olmalıyız. İşçilerin demokratik hak ve taleplerini savunmalı, proleter bilinci büyük bir sabır ve sebatkarlıkla götürmeye devam etmeli ve onları devrimci savaşında üstlenecekleri öncü rollerine hazır hale getirmeliyiz.

Son olarak şunu belirtelim ki; para, burjuvazinin tanrısıdır. Proletarya ise paranın tanrısıdır. Burjuva, kendi tanrısı (para) olmadan yaşayamaz. Söz konusu tanrı, bir başka tanrı (proletarya) olmadan var olamaz. Yani burjuva, kendi tanrısının tanrısına karşı işlediği her günaha, çiçekli patikanın sonundaki cehennem kapısına bir adım daha yaklaşacaktır.

İskenderun'dan Bir DDSB'li

maruz kalarak hastalanıp yatağa düşen yüzlerce işçi, işverenler tarafından suçlanırken bu suçlamaların altında yatan gerçek yine "iş sağlığı ve güvenliği" denilen aldatmacanın hiçbir zaman sağlanmadığıdır. İşverenler genellikle işçinin tedavisini karşılayabilecek kadar, cüzi bir miktarda ödenek sağlasa da -ki çoğunlukla bunu bile yapmamaktalar- bu olayların çoğunun basında ve kamuoyunda yankı bulmaması bizlere garip gelebilir ancak kapitalistin amacı zaten bu değil midir? Olup biten her şeyi örtbas edip varlığını korumak, kendisine karşı işçilerin birlik olmasına engel olmak, onları susturmak ve sermayesine zeval gelmesini engellemek. Amaç belli bir oranda yerini bulmuş olacak ki bölge halkına artık bu tip durumlar normal gelmeye başlamıştır. İşçilerin kötü çalışma şartları içinde, kötünün iyisini aradıklarını görüyoruz. İşçilerin



“Özsüt kaçma haklarımızı ver!”

HABER MERKEZİ- Özüt işçileri, zarar etmesi gerekçe gösterilerek kapatılan Kadıköy şubesinin önünde buluşarak tebliğ edilmeden işsiz bırakılan 13 işçinin hakları için eylemdeydi. İşçiler tazminatları ödenmeyen arkadaşları için eylemlerine devam edeceklerini duyurdular.

Özsüt'ün Kadıköy şubesinin “zarar ediyor” denilerek, işçilerin hiçbir hakkı ödenmeden kapatılmasına karşı eylem yapan işçiler, “Özsüt kaçma, haklarımızı ver!” dedi.

Saat 18.00'de Kadıköy'de bulunan Özüt şubesi önünde toplanan işçiler açıklama öncesinde “Özsüt kaçma hakkımızı ver!”, “Haksızlık varsa direniş de var!”, “Birleşe, birleşe kazanacağız!” sloganlarıyla toplandı.

Yapılan konuşmada, “Özsüt STF Gıda 20 Ağustos'ta 13 Özüt işçisi arkadaşımızı, pazartesi yani 19 Ağustos'a kadar çalıştırıp 20 Ağustos'ta ellerine bir kağıt verip ‘biz burayı kapatıyoruz bizimle çalıştığınız için teşekkürler’ diyerek kapı dışarı etti. Fakat işçi arkadaşlarımızın hiçbir hakkı yatırılmıyor. Bu hukuksuzluğa karşı bizler ellerinde kalan tek ve son yerleri olan Ümraniye Meydan AVM'de kalan Özüt şubesi önünde direnişi sürdürme kararı aldık. Biz bugün buradan uyarıyoruz: Biz Özüt işçileri olarak bu arkadaşlarımızın yanındayız yanında olacağız” denildi.

Konuşmalarda işçiler 5 Eylül'e kadar gasp edilen haklarının ödenmemesi halinde Ümraniye Meydan AVM önünde direnişe geçeceklerini ifade ettiler.

Açıklama öncesinde konuşan Filiz Yiğit isimli kadın işçi Özüt'te uğradığı mobingi anlatıp direnişte olan arkadaşlarının yanında yer aldığını ve Özüt firmasının işçilere yaklaşımını teşhir etti.

VİP Tekstil'de DERİTEKS'e üye olan 5 işçi işten atıldı



HABER MERKEZİ- İzmit Darıca'da bulunan VİP Giyim, Deri Dokuma ve Tekstil İşçileri Sendikası'nda (Deriteks) örgütlenen beş işçiyi işten çıkardı. İşyerindeki işçilerden e-devlet şifrelerini isteyen VİP Giyim sendikaya üye olduklarını tespit ettiği işçilere istifa baskısı yapmaya başladı.

Ustalar aracılığıyla işçileri toplayan şirket, “sendikanın fabrikaya girmesi durumunda fabrikayı kapatacaklarını” söyleyerek işçilere korkutmaya çalıştı.

VİP Giyim fabrikasındaki işten çıkarılmalarına karşı açıklama yapan Deriteks

Sendikası, işyerine yapmış oldukları çağrının yanıtızsız kaldığı ve baskıların dozajının giderek arttığı açıklamasında bulundu.

Deriteks Yönetim Kurulu'ndan yayımlanan basın metninde şu ifadeler yer aldı:

İşçilerin e-devlet şifrelerinin istenerek sendika üyeliklerinin tespit edilmesi Kişisel Verilerin Korunması Kanunu kapsamında suçtur ve VİP Giyim yönetimi bu bilgileri isteyerek suç işlemektedir.

VİP Giyim yönetimine bir kez daha çağrıda bulunuyoruz. VİP Giyim işçilerin anayasal haklarından biri olan sendikal haklara saygı duymalıdır. Sendikamızla diyaloga geçerek, işçiler üzerinde baskı bir an önce kaldırmalı ve atılan 5 işçi işe geri alınmalıdır.

Mardin Büyükşehir Belediyesi'ni gasp eden kayyum 150 işçiyi işten attı



HABER MERKEZİ- Mardin Valisi Mustafa Yaman'ın kayyum olarak atandığı Mardin Büyükşehir Belediyesi'nde belediyeye bağlı Mardin Su ve Kanalizasyon İdaresi'nde (MAR-SU) çalışan 150 personelin işine son verildiği bildirildi. T. Kürdistanı'ndaki belediyeler işgal edilirken öncelikle büyükşehir belediyelerinden başlanması, AKP-Erdoğan hükümetinin siyasi krizinin yanında ekonomik olarak da içerisinde bulunduğu krizin izlerini taşımakta. Büyükşehir be-

lediyelerini alarak birer rant alanına dönüştüren AKP- Erdoğan hükümeti tarafından belediye emekçileri işinden edilerek, talanın boyutunu arttıracak anlaşmalara uyum sağlayacak kişiler göreve getiriliyor.

İşten çıkarmaların sayısının artmasından endişe edilirken, DİSK işçilere “birlikte mücadele” çağrısında bulundu.

İşten çıkarılan işçilerin belediyede

kayyum tarafından oluşturulan bir ekip tarafından belirlenen isimler olduğu ve başka listelerin de hazırlanmaya devam ettiği iddia ediliyor.

TÜRK, NEDENLERİ SIRALAMIŞTI

AKP lideri ve Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan ve hükümet yetkilileri, kayyum atamalarını savunurken, sık sık “Şehit yakınlarını işten attılar” sözünü kullanmıştı.

Erdoğan'ın bu iddiasına, yerine kayyum atanan Mardin Büyükşehir Belediye Eş Başkanı Ahmet Türk yanıt vermişti.

Türk, Mardin'de Erdoğan'ın iddia ettiği ailelerden sadece üç kişinin olduğunu ve bunların da nedenlerini tek tek sıralamıştı.

Türk, bir kişinin 31 Mart seçimlerinden bir gün önce, belediyenin hafta sonu tatilinde olduğu cumartesi günü işe alındığını, birinin kayyumun görevinin sona erdiği Nisan ayının ilk haftası alındığını, bir diğeri de usulsüzlük yaptığı için işten çıkarıldığını kaydetmişti.

1 Mayıs Mahallesi 2 Eylül Kuruluş Festivali sona erdi



HABER MERKEZİ- Bu sene 17.'si gerçekleştirilen 1 Mayıs Mahallesi 2 Eylül Kuruluş Festivali sona erdi. Festivalde, çeşitli güncel politik sorunlar üzerine gerçekleştirilen panellerin yanı sıra, 1 Mayıs Mahallesi'nin tarihine ve kültürüne değinilen konuşmalar yapıldı. 3 gün süren festival boyunca çeşitli müzik grupları sahne aldı.

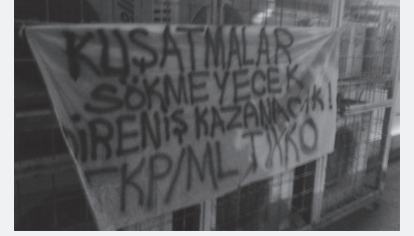
İlk gün açılış konuşmasıyla başlayan festivalde "Ekonomik Kriz Kısacasında İşçi Sınıfının Durumu" konulu panel gerçekleştirildi. ESP, EMEP, SODAP ve HDK temsilcilerinin konuşmacı olduğu panelde işçi sınıfının konjonktürel sorunları ve faturası halka kesilmek istenen ekonomik krize dair tartışmalar yürütüldü. Festivalin ilk günü Sinan Güngör, Grup Vardiya ve MKM Müzik Grubu'nun müzik dinletileriyle sona erdi.

Festivalin kadın günü olan ikinci gününde HDP Milletvekili Züleyha Güllüm ve Demokratik Kadın Hareketi adına HDP İstanbul Milletvekili Dilşat Canbaz'ın konuşmacı olarak katılım sağladıkları panelde, Yeni Demokrat Kadın ve Sosyalist Kadın Meclisleri adına da konuşmalar gerçekleştirildi.

Festivalin kadın günü sanatçı Pınar Aydınlar, PSAKD Kadın Korosu ve İstanbul Kadın Orkestrası'nın sahne almasının ardından sona erdi.

Pazar günü kutlanan festivalin son günü halkın yoğun katılımıyla gerçekleşti. "Güncel Siyasal Gelişmeler" konulu panel başlamadan önce Deniz Gezmiş Parkı'nda toplanan kitle sohbet ederek ve oyunlar oynayarak alandaki yerlerini aldı. Köz, SMF, Partizan ve HDP temsilcilerinin gerçekleştirdiği panelde egemenlerin içerisinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krize vurgu yapıldı. Devletin içerisinde bulunduğu krizlerin kronikleşmiş olduğunu anlamının yolu, devrimci mücadele oklarının doğru yöne çevrilmesiyle alacağı vurgulandı.

Konuşmaların ardından sahne; sırasıyla Grup İsyan Ateşi, Musa Baki ve Grup Munzur'a bırakıldı. Grup İsyan Ateşi'nin coşkulu performansı sırasında sahnenin önünde başlayan halaylar gecenin sonuna kadar devam etti. 17.'si düzenlenen festival halay ve türkülerle sona erdi.



Sarıgazi'de banka ve PTT şubelerine düzenlenen eylemleri TKP/ML üstlendi

HABER MERKEZİ- Geçtiğimiz günlerde Sarıgazi'de banka ve PTT şubelerine yönelik düzenlenen molotof ve bombalı saldırıları TKP/ML üstlendi. Elimize e-posta yoluyla ulaşan habere göre eylemleri üstlenen TKP/ML militanları olay yerine bir de TKP/ML-TİKKO imzalı pankart astıklarını belirtti. Aynı zamanda Avcılar, Gülsuyu ve 1 Mayıs Mahallesi'nde de TKP/ML militanları tarafından kayyum saldırısına karşı yazılama gerçekleştirildi. TKP/ML militanlarının açıklama da şu ifadelerle yer verildi:

"Eylemlerimiz, partimiz TKP/ML'nin 1. Kongre çizgisi doğrultusunda militan bir kitle çizgisine odaklanmanın ve savaşçılığın ödün vermeyen partimiz etrafında kenetlenerek düşmandan hesap sormanın ilk adımlarıdır. "Yasal" alan sınırlarına hapsolmeden, her türlü kuşatmayı yaracak; tüm yetmezliklerimizi militanca aşacak ve Kürt ulusuna karşı her türlü faşist saldırıda zora karşı devrimci zoru örgütleyeceğiz.

Partimiz TKP/ML'den aldığımız işaretle, artık sözümüzü ateşle söyleyeceğimizi ilan ediyoruz."

İstanbul Avcılar, 1 Mayıs Mahallesi, Gaziosmanpaşa, Nurtepe ve Gülsuyu bölgesinde de yazılama yapan TKP/ML (Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist) militanları kayyum saldırısına karşı direnişe çağrı yaptı. Aynı zamanda TKP/ML'nin 1. Kongresi militanlar tarafından selamlandı.

Diyarbakır, Van ve Mardin Büyükşehir Belediyelerine dönük kayyum saldırısının, Kürt ulusuna uygulanmaya çalışılan imha ve inkar saldırılarının bir parçası olduğunu vurgulayan militanlar, bu saldırıların direnişle kırılacağını ifade etti.

Kayyum Saldırısının Ekonomik Boyutu: TALAN

Faşizmin sömürü ve baskı "hukuku", ikinci kayyum saldırısıyla bir kez daha yüzünü gösterdi. Baştan belirtmek gerekirse; faşist diktatörlüğün sömürü ve baskı hukukuna karşılık en hafif tabirle safça "hukuk" dilenmek ya da bu dilenmeyle hesap sorduğunu sanma hissi faşizmin üçüncü kayyum ya da diğer faşist saldırılarını engelleyemeyecektir. Böyle süreçlerde "hukuka" yapılan vurgular karşılık bulmamıştır, bulmayacaktır. Elbette faşist diktatörlüğün Kürt düşmanlığı, HDP'li belediyelere yönelik bu gasp saldırılarının temel dayanak noktası olma-ya-ken, bir yandan da belediyeler üzerinden gerçekleştirilen talanlara ve ekonomik rahatlamaya devam etme çabasıdır. Üstelik hakim sınıfların politik ve ekonomik krizinin gittikçe derinleştiği ve her yeni gün bu krizden çıkamama halinin baş gösterdiği bir süreçte kısa vadeli reçeteler olarak bu saldırılar yazılmaktadır.

Tekrar belirtmek gerekirse hakim sınıfların kayyum saldırısı, faşist diktatörlüğün altında ezilen başlıca kesimlerden olan Kürt ulusuna yönelik ne ilk ne de son saldırı olacaktır. Bu gerçeklik günümüzde "faşizmi" yeni keşfedenler açısından heyecan yaratsa dahi yazımızın içeriği hakim sınıflar için belediyelerin ekonomik kaynak olarak ne derece önemli olduğu ve böylesi kriz sürecinde bu saldırılardan nasıl medet umduklarına dair olacaktır.

Emperyalist-kapitalist sistemin dünya çapında uzun süredir yaşadığı ekonomik kriz sürerken önümüzdeki süreçlerde bu krizlerin daha da derinleşeceği öngörülmektedir. Yine bu devletlere göbekten bağımlı faşist Türk devletinin bu krizden etkilenmesi ihtimal dahilinde değildir. Üste-

lik coğrafyamızda ekonomik ve politik olarak kendi iç dinamiklerine dayanan özgün krizler; devletin bir bütün ezilenlere yönelik saldırılarının pervasızlaşmasının, hakim sınıflar arası klik savaşlarının keskinleşmesini, bunlara bağlı olarak var olan faşist diktatörlüğü "kuvvetlendirilmesi" ihtiyacını beraberinde getirmektedir. Buradan hareketle devletin direksiyonunda olan AKP-Erdoğan kliği, belediyeler gibi "hazine sandıkları"ni bırakalım

direnş ve savaş veren Kürt ulusuna karşı "vatan millet Sakarya" nidalarıyla gasp edilen belediyeler, kriz sürecinde, ekonomik getirilerinin yanında oraya oturtulanların padişahlar gibi yaşadığının kanıtı olmuştur. Kayyum olarak atanan valiler, "feyz aldıkları" Tayyip Erdoğan'dan özenmiş olacaklar ki hamaset siyasetini lokal düzeylere indirgemiş, bu hamasetle gasp ettikleri belediyelerin paralarıyla da bakanlara ya da üstlerine yüzbinler-

öncekinden farklı değilken, bu sefer farklı olan durum, bu saldırıyı gerçekleştiren faşist AKP kliğinin bir önceki kayyum saldırısındaki haline oranla daha güçsüz bir durumda olduğu gerçekliğidir. Yönetme sorununun gün geçtikçe derinleştiği, diğer kliklerle çatışmaların arttığı bir süreçte bu saldırı, "gücünü sağlama" amacını gerçekleştirememiş aksine AKP-Tayyip kliğinin zayıflığını göstermiştir. Bu anlamda siyasal zayıflığının bir kaynağı olan önemli büyük şehirlerin kaybedilmesiyle oluşan rant ekonomisindeki daralmanın boyut kazanmasına karşı faşist kayyum saldırıları küçük de olsa bir merhem işlevi görecektir. Bu bağlamda bu kayyum saldırısının siyasal boyutu belirleyici olmakla beraber rant ekonomisine dayalı sistemin ve AKP'nin küçülen pastada kendi kliğini beslemesinin ekonomik ayağı da yabana atılmamalıdır. Bu anlamda politik yanı ile birlikte ekonomik yanı da oldukça önemlidir.

Apar topar yapılan atamada bu ekonomik iştahın da önemli bir yanı vardır.

Ekonomik veriler, dünya genelinde krizlerin çok daha büyük çapta olacağını işaret etmektedir. Bu kriz dönemlerinin yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde çok daha ağır geçeceğini görmemek ise öngürsüzlük olacaktır. Bu kriz süreçlerinde hakim sınıfların ihtiyaç duyduğu saldırılardan bir tanesi de kayyum saldırısı olmuştur/ olacaktır. Bu saldırıları bertaraf edecek güç ise faşizmin saldırılarına karşı "seçilmişleri savunma" darlığından çıkarak, bir bütün sisteme yönelecek ve sistemin tüm araçlarını yerle bir edecek örgütlü halkın gücü olacaktır.

ce liralık hediyeler dizmiştir. Kayyum saldırısının ardından kayyum atanan belediyelerde yaşananlara ilişkin çıkan haberlere kısaca baktığımızda dahi saldırının boyutu ve altında yatanlar görülmektedir. Van Büyükşehir Belediyesi'ne atanan kayyum yüzlerce emekçiyi işten atarken "çok büyük keyif aldığını" söyleyerek alçaklığını göstermiştir. Yine Mardin Büyükşehir Belediyesi'ne atanan kayyumun ilk işi listeler hazırlayarak 150 işçiyi işten çıkarmak olmuştur. Mardin Belediyesi'ne bağlı olan bir kurumda müdürlük yapan tacizci Ercan Uysal'ın davası devam ederken "emekli" edildiği ortaya çıkmıştır.

Hakim sınıfların yaşanan bu ikinci kayyum saldırısına olan ihtiyacı bir



Çevre Mücadelesini Faşizme ve Emperyalizme Karşı Mücadeleye Dönüştürelim!

Kaz Dağları'ndaki doğa tahribatıyla birlikte çevre sorunu eni konu gündem oldu. Kapitalizmin iklim üzerindeki geri dönüşümü olmayan yıkımı artık daha yakıcı biçimde hissediliyor. Kapitalizmde yeni bir boyut kazanan çevre sorunu kimilerine göre sınıf mücadelesinin önüne geçmiştir. Zira sorun halkların yaşamını ve yaşam alanlarını tehdit eder hale geldi. Çevre, ekoloji, iklim konusunda geniş bir kesimde duyarlılık söz konusu fakat bu duyarlılık sorunun asıl merkezine odaklanmaktan uzak duruyor. Kaz Dağları somutunda da görüldüğü üzere on binlerin tepkisi kapitalist sisteme ve devlete yönelmek yerine maden tekeli ve hükümetle sınırlı tutulmaktadır. Oysaki Kaz Dağları'ndaki sorun, maden tekeli ve hükümeti aşan daha büyük ve kapsamlı bir sorundur.

Komprador Türk burjuvazisinin sermaye birikimini arttırmak amacıyla önüne koyduğu hedeflerin başında maden aramaları geliyor. Bu amaç doğrultusunda yasal düzenlemeler de yapıldı. Komprador kapitalizmin niteliğinden dolayı, maden sahaları emperyalist talana açılmış oldu. Son yıllarda maden arama çalışmaları hızla yaygınlaştırılarak ülkenin dört bir yanı delik deşik edildi. 1923-2003 arası bin 168 maden ruhsatı verilirken, 2003-2018 arasında ise 150 bin maden ruhsatı verildi. Bu rakamın kendisi dahi doğanın, emperyalist sermaye ve komprador kapitalizme peşkeş çekildiğinin ifadesidir.

Maden aramalarının yoğunlaştığı çalışmalar değerli madenler üzerinedir. Bu madenlerin başında kuşkusuz ki altın geliyor. Türkiye'de altın madeni rezervinin 6 bin 500 ton, parasal değerinin de 250 milyar dolar olduğu belirtiliyor. 2018 yılında 27 ton altın

üretimi yapılırken, yıllık altın ithalatı da 160 tona çıktı. Mevcut altın pazarı maden tekellerinin azami kar hırsını arttırıyor.

Kaz Dağları altın madeni aramaları yıllardır için gündemden düşmedi. Kanadalı altın tekeli Alamos Gold'un faaliyete başlamasıyla kaçınılmaz son gerçekleşmiş oldu. Alamos Gold 2006 yılından beri Türkiye'de. Kaz Dağları'ndaki arama çalışmaları sonucunda 3 milyon ons (1 ons 31 grama denk)

Kaz Dağları somutunda da görünen kapitalizmin azami kâr için yapmaya-çağı şeyin olmadığıdır. Son 200 yılda dünya sıcaklığı hızla arttı. En büyük göller kurudu. En büyük ormanlar yok olmakla yüz yüze. Okyanus ve denizlerdeki kirlilik hat safhada. Nehirlerden zehir akıyor. Sera gazı salınımı küresel ısınmaya neden oluyor. Dünyaya halklarının ölüm sebeplerinin başında hava kirliliği geliyor. Dünya Sağlık Örgütü'nün (WHO) verilerine göre 2016 yılında 7 milyon kişinin (600 bini

rin temel nedeni kapitalizmin dünyayı artık yaşam alanlarını tehdit eder noktaya getirmesidir. 15 yaşındaki İsveçli Greta Thunbery ise bu eylemlerin sembolü haline geldi. Greenpeace'nin "sansasyonel" eylemleri ise en bilinen eylemlerdir. Çevre mücadelesi Almanya'da maden ocağını basan çevreciler örneğinde olduğu gibi "radikal" biçimlerde alabilmektedir. Aydın ve sanatçıların tepki ve çağrılarında da bu listeye eklenebilir.



Bu eylemlerin ortak yanı çevre sorununu kapitalizmden ve sınıf mücadelesinden bağımsız görmeleri ve ele almalarıdır. Kaz Dağları için yapılan yürüyüş ve ülkedeki diğer çevre eylemlerinde de aynı durum söz konusudur. Çevre sorununa yaklaşım sınıfsal bakıştan uzaktır. Kapitalist sistemi ve onun zor aracı devleti karşısına almadan yapılan çevrecilik, sorunun çözümünden uzak vicdan rahatlatmacılıktır.

Kaz Dağları eyleminin içeriği, taşınan dövizler, eylemi örgütleyen ve destek

verenler gibi olgulara bakıldığında eylemin düzen içi bir eylem olduğu görülecektir. CHP ve İP (İyi Parti)'in çevreciliği ise sonu belli bir durumdur. Halkın tepkisini görerek bu tepkiyi düzen içine çekme gayreti çevrecilik değildir. Her iki düzen partisi de komprador burjuvazinin bir kesiminin temsilcisidir. Türkiye'deki çevre sorununun baş sorumlusunun komprador burjuvazi olduğu düşünüldüğünde CHP ve İP'in çevreci olmadıkları görülecektir. Sorunlar sorunu yaratanlar tarafından çözülmez. Kapitalistin yarattığı sorunları kapitalizmi savunanlar tarafından çözülmez. Tansu Çiller döneminde İçişleri Bakanı olarak T. Kürdistanı dağlarını yakmaktan onur duyan M. Akşener'in çevrecilikle bir alakası yoktur. CHP ve İP'yi çevreci yapan kesilen 200 bin ağaç değildir. Kitlelerdeki tepkiyi AKP karşıtlığı ile bütünleştirerek kendi safına çekip muhalif gücünü arttırmaktan ibaret-

çocuk) erken ölmesinin nedeni hava kirliliği. Bilim insanları iklim değişikliğinde geri dönüşümü olmayan noktaya hızla yaklaşıldığını vurguluyor.

İklim krizinin ardındaki temel olgu kapitalizmin aşırı üretim ve azami kâr hırsıdır. Dünyanın her yerinde doğa emperyalist tekellerin talanıyla karşı karşıya. Petrol, doğalgaz, kayagazı, altın, bor, nikel ve diğer madenler azami kar hırsıyla yeryüzüne çıkarılırken doğa geri dönüşü olmayacak şekilde tahrip ediliyor. Kapitalizmin enerji kaynaklarına duyduğu ihtiyaç doğayı yok ediyor. Öyle ki doğanın bir yılda ürettiği 7 ayda tüketilir hale gelindi. Dünya, kapitalist aşırı üretim ve kâr hırsına yetişemiyor. Kapitalizm gölgesini satamadığı ağacı kesiyor.

Doğanın bu emperyalist talanına ve iklim krizine karşı tepkiler giderek büyüyor. Dünyanın birçok yerinde çevre eylemleri yapılıyor. Yapılan eylemler-

altın buldu. 100 milyon dolar yatırım yaparak, 2013 yılında kazı yapmak için (doğayı katletmek için) ruhsat aldı. Bugün Doğu Biga Madencilik adlı "Türk" ortağı ile Kaz Dağları'nda 200 bin ağacı keserek, 15 yıl sürecek siyanürlü altın üretimine başladı. Bu doğa katliamından (suların siyanürle zehirlenmesi de cabası) devletin kassasına girecek olan miktar 175 milyon TL. Devlet ise şirkete yıllardır yatırım katkısı, vergi indirimi, faiz desteği gibi her türlü kolaylığı sağlıyor; üç kuruşa beş köfte misali.

Doğanın talan edilmesi Kaz Dağları'yla da sınırlı değil. Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı 1102 maden sahasının ihaleye açıldığını duyurdu. Bu maden sahası sis alanlarını, milli parkları, tarihi yerleri, doğal güzellikleri, endemik türlerini, dünyada sayılı olan Longoz gibi ormanlık alanları içine alıyor. .

tir. Oysaki mesele ne AKP karşıtlığını körüklemek ne de Tayyip Erdoğan'la ilgilidir. Mesele AKP/Erdoğan'ı da aşan daha kapsamlı bir meseledir. CHP ve İP, Kaz Dağlarını politik malzeme olarak kullanmaktadır. AKP karşıtlığını körüklemek; AKP/Erdoğan'ı sıkıştırmak; halktan yanaymış gibi gözükerek ciddi bir oy potansiyeli yaratmak; iktidara gelmenin bir aracı olarak görmekte ve değerlendirmektedir. Tersinden düşünüldüğünde, bugün iktidarda kendileri olsaydı, sermaye temsilcileri olarak bugün AKP'nin yaptığı açıklamaların aynısını kendileri yapıyor olacaktı. Burjuva iki yüzlülüğü CHP ve İP çevreciliği ile bir kez daha sahnelenmektedir.

Ezen sınıf ile ezilen sınıfın çevre sorununa bakış açısı aynı değildir, olamaz da. Ezen sınıflar, sorunu sistem sorunu olarak görmezler. Hatta sorun olarak dahi görmezler. Bakış açılarının merkezinde azami kar vardır. Politikadaki temsilcilerinin "muhalifliği"nin özünde ranttan alınacak pay veya iktidar kavgası oluşturur. Ne sisteme, ne de azami kara tek kelime dahi etmezler. CHP ve İP'in "muhalifliği" bunun açık kanıtıdır. Tek suçlu Erdoğan'dır onlar için! Suçlu

kapitalist sistem ve onun savunucuları ve temsilciliğini yapanlardır. Mesele AKP/Erdoğan meselesi değildir. Bu nedenle Kaz Dağları'nı görürler fakat Orduyu, Hasankeyf'i, Munzur'u, Murat Dağı'nı ve ülkenin delik deşik edilen birçok köşesini ve tabii ki cayır cayır yakılan T. Kürdistanı'ndaki dağları görmezler. Ezilen sınıflar ise tam tersi bir noktada konumlanır. Sorunu bir sistem sorunu olarak görür ve mücadelesine de bu bakış açısı yön verir. Sorunun çözümünde kapitalizmi ve devleti doğrudan karşısına alır. Kötü olanın sadece yöneticiler olmayıp bizzat sistemin kendisi olduğunu ortaya koyar. "Bozuk düzende sağlam çark olmaz" der.

Bu anlamıyla ezilen kesimlerin yanında olduğunu söyleyen HDP'nin çevre sorunundaki tavrı dikkat çekicidir. Sorunu doğru teşhis edip kapitalizme vurgu yaparken, kapitalizmi ve onun zor aracı olan devleti karşına alma-

maktadır. Daha özlü bir ifadeyle sorunun çözüm yöntemine gelindiğinde liberalizme demir atmaktadır. HDP de CHP ve İP ile aynı söyleme düşerek, sorunun sistem sorunu olduğunu gördüğü halde, hükümete yönelmektedir. Dolayısıyla ezilen ve sömürülen kitlelerin öfkelerini liberal çizgiyle düzen içine çekmektedir. Her derde deva olan demokrasi mücadelesi ön plana çıkarılırken, özünde sorunların kapitalist sistemde çözüleceğinin teorisi yapılmaktadır. Demokrasiyi ihtiyaç olarak ortaya çıkaran sınıflı toplumda egemen sınıfları -onun iktidarını- hedef almayan bir mücadele



hiçbir soruna çözüm bulamayacaktır.

Yine ezilen sınıf cephesinde, kendini politik özne olarak konumlandırarak kimi devrimci yapılarla "yeni" bir yaklaşım söz konusudur. Çevre sorununun kapitalizmde almış olduğu boyut, iklim krizinin daha fazla gündem olması, kitlelerde yarattığı tepki ön plana çıkarılarak başlıca çelişmeler arasına alınması söz konusudur. Böylece çevre sorunu ve soruna karşı mücadele sınıf mücadelesinden koparılmaktadır. Ayrı bir mücadele alanı haline getirilerek sınıfsal yan budanıp kimlik siyasetine dönüştürülmektedir. Sınıf mücadelesinin çevre sorununu ve bunun için mücadeleyi kapsamadığı ön kabulüyle "yeni" mücadele alanı "keşfedilmektedir" (!) Kimlik siyaseti ya da sivil toplumculuk yeni değildir. Marks'tan günümüze kadar değişik biçimleriyle karşımıza çıkmaktadır. Biçimi ne kadar değişse de özü hep aynı kalmaktadır. Sistemin

kendisini bir sorun olarak görmeyip, sistemin yarattığı sorunları ön plana çıkararak sömürücü düzene karşı mücadele etmek, Don Kişot'un yel değirmenlerine karşı mücadele etmesiyle eş değerdir. Dahası kimlik siyaseti devrimci mücadeleye elveda demenin ilk duraklarından biridir. Çevre sorunu özgülünde kimlik siyaseti veya başlıca çelişme belirlemesi soruna yaklaşım ve çözümü noktasında sınıfsal bakıştan uzaklaşılmasının söze yer bırakmayacak derecede yalın ifadesidir.

Konu bağlamında öne çıkan bir di-

list sermaye ve komprador kapitalizmin çıkarları doğrultusunda bir devlet politikası olarak sürdürülmektedir. Bunu görmeyenler daha doğrusu sınıfsal karakteri gereği görmezden gelenler, devlete karşı hiç laf etmeden, faşizmi ağzına almadan emperyalist tekellere "Yankee go home" demeyi çevrecilik ve anti-emperyalizm sanıyor. Bu tavırları, reformistlerle CHP arasında bir farkın kalmadığını bir kez daha göstermiştir. Düzen partilerinin anti-emperyalistliği ne ise reformistlerinki de odur. Düzen içi anti-emperyalizm! Ne müthiş!

Çevre sorununa karşı mücadele devrim mücadelesi karşısındaki konumlanışı göstermesi açısından önemlidir. Devrimci öznelerin dahi pratik politikalarında liberalizmin yoğun etkisi görünmektedir. Diğer sorunlarda olduğu gibi çevre sorununda da liberal yaklaşımlar söz konusudur. Çevre sorununa karşı mücadele anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleden bağımsız ele alınamaz. Ona devrimci niteliğini veren anti-faşist ve anti-emperyalist mücadeledir. Bu ikisinden koparıldığında geriye hiç bir şey kalmaz. Kaz Dağları'nda ağaç katliamı yapan maden tekelleri buz dağının görünen kısmıdır. Mücadelenin yöneltmesi

gereken yönü maden tekellerini yaratan ve onları koruyup kollayan kapitalist sistem ve zor aygıtı devlettir. Bu anlamıyla, çevre sorununa karşı mücadelede, Proletarya Partisi'nin '90'lı yılların sonunda Bergama'da altın arayan maden tekelinin İzmir'deki ofisini bombalaması devrimci mücadele açısından oldukça önemli bir eylemdir. Eylemin hedefi açık ve nettir. "Altın-cı filo"ların lafla kovulamayacağını göstergesidir.

Kaz Dağları'ndan Kanadalı maden tekeli kovmak çevre sorunu için çözüm değildir. İnce Memed'in tek ağaları öldürmesinin çözüm olmadığı gibi. Sırada bekleyen ve Alamos'un yerini almak isteyen onlarca çok uluslu şirket var. Çevre sorununa karşı mücadele Alamos'lara değil Alamos'ları yaratan sisteme yönelmek, hedef almak zorundadır. Asıl mesele, sineklerle uğraşmak değil bataklık kurutmaktır

gereken yönü maden tekellerini yaratan ve onları koruyup kollayan kapitalist sistem ve zor aygıtı devlettir. Bu anlamıyla, çevre sorununa karşı mücadelede, Proletarya Partisi'nin '90'lı yılların sonunda Bergama'da altın arayan maden tekelinin İzmir'deki ofisini bombalaması devrimci mücadele açısından oldukça önemli bir eylemdir. Eylemin hedefi açık ve nettir. "Altın-cı filo"ların lafla kovulamayacağını göstergesidir.

Kaz Dağları'ndan Kanadalı maden tekeli kovmak çevre sorunu için çözüm değildir. İnce Memed'in tek ağaları öldürmesinin çözüm olmadığı gibi. Sırada bekleyen ve Alamos'un yerini almak isteyen onlarca çok uluslu şirket var. Çevre sorununa karşı mücadele Alamos'lara değil Alamos'ları yaratan sisteme yönelmek, hedef almak zorundadır. Asıl mesele, sineklerle uğraşmak değil bataklık kurutmaktır

19 Mayıs'ın 100. Yılı Vesilesiyle Kemalizm ve Felsefi Arka Planı - III

Osmanlı'da çeşitli etnik gruplar olmasına karşın baskın kimlik Osmanlılık ve ümmetçilikti. Böyle bir yapıda ulus devlet inşa etmek ulusal bilincin aşağıdan yukarıya değil de yukarıdan aşağıya oluşturulmasını zorunlu kılıyordu. Nitekim Türkçülüğün tarihsel gelişimi ve ulus devletin kuruluşu askeri-bürokrat elit bir zümrenin tepeden dayatmacı politikalarıyla gerçekleştirilmiştir.

19. yüzyılın sonu 20. yüzyılın başlarında Osmanlı topraklarında yaşayan Türklerde ulusal bilincin gelişimi yok denecek düzeydeydi. Ulusal bilinç devlet yönetimindeki bürokrat kesimde, Osmanlı aydınları içinde özellikle Avrupa topraklarındaki okullarda eğitim gören öğrenciler içinde gelişmişti. Osmanlı'daki ulusal bağımsızlık isyanları bu gelişimde önemli bir paya sahipti.

Avrupa'da kapitalizmin gelişmesine paralel ulus bilinci ve ulus devletleşme gelişmiş, bu gelişme Osmanlı topraklarında da görülmeye başlamıştı. Ulus devletleşme, imparatorlukların tarihsel misyonunu bitiren bir olguydu. Osmanlı da bundan payına düşeni alıyordu. Ulus devletleşme Avrupa'daki imparatorluklarda (Almanya, Rusya, Avusturya) olduğu gibi Osmanlı İmparatorluğu'nda da farklı etnik grupları soykırım, katliam, tehcir, inkar ve asimilasyon politikalarıyla tarihten silerek veya zayıflatarak gerçekleştirmişti.

Kemalizm ulus devletleşme için İttihat Terakki Cemiyeti'nin yarattığı zemin üzerinden ulus devlet inşasını devraldı. Bu inşa sürecinin ilk on yılında iç savaş ve muhalif güçlerin bastırılması ağırlıklı olurken ikinci on yıl ulus devletin ideolojik temellerinin oluşturulmasına yoğunlaşmıştır.

Her iki dönemde de Kemalizmin esas yoğunlaştığı olgu ulusal bilinci oluşturmak ve bir ulus yaratmak olmuş-

tur. İlk on yılın ulusal bilinç oluşturma politikasına savaş damgasını vurmuştur. "Kurtuluş Savaşı" denilen süreç ulusun varlık, yokluk savaşı olarak propaganda edilmiştir. "İstiklal Mücadelesi"ne yapılan vurgu ulusal bilincin oluşturulmasıyla ilintilidir. Ulus merkeze alınmış "vatan", "vatandaşlık" üzerinden ulusun insan olmakla eş değer olduğu işlenmiştir.

yapılmıştır. Bu kongrelerde Türklerin en eski halk olduğu "kanıtlanmıştır" (!) Türk Tarih Tezi adı verilen bu "kanıtla" ulusal bilinçte önemli payı olan tarihsellik sağlanmaya çalışılmıştır. Güneş Dil Teorisi kapsamında yapılan çalışmalarla, etnik köken, anadil, kültürel yapı gibi ulusu ulus yapan temel öğeler sözde "bilimsel" temele oturtulmuştur. Her iki tezle varılan sonuç

tir. Bering Boğazı'nı ilk geçenler, Kızıldeniz, yazıyı bulan Sümerler, Anadolu'ya hükmeden Hititler ve hatta Ekim Devrimi'nin önderi Lenin'in Türk olduğu ilan edilmiştir.

Kemalizm Alman idealizminde anlamını bulan ırkçı, şoven, milliyetçi düşünce yapısıyla toplumu yeniden bir düzene tabi tutmuştur. Ulus devlet kapsamında toplumun hafızasını önce silmiş sonra tekçi zihniyetle yeni bir hafıza oluşturma politikası izlemiştir.

D) KEMALİZM VE GEÇMİŞE DUYULAN ÖZLEM; ROMANTİZM

Toplumsal hafıza oluşturmada tarih önemli bir yere sahipti. Tarihin ulusal değerleri yüceltecek bir şekilde ele alınıp anlatılması, işlenmesi ve toplumu eğitime aracı olarak kullanılması Kemalizmin başvurduğu yöntemlerin başında geliyordu. Bu yöntemin uygulanışında Kemalizm, Alman romantizmi de denilen Romantizmden etkilenmiştir.

Romantizm 18. yüzyıl ortalarında başlayıp 19. yüzyıl ortalarına dek etkisini sürdürmüştür. Avrupa'da ulus devletleşmelerin başlamasıyla ortaya çıkmış ulus devletleşme tamamlandığında da etkisini kaybetmiştir. Doruk noktası 19. yüzyıl olmuştur. Tarihi geçmişteki olgular, olgulara dayandırarak ulusların siyasi ve kültürel gelişimini nostaljik bir anlayışla yüceltmeyi esas alır. Tümevarımcı bir yaklaşımla kültür, tarih, ulus ve devletin birbiriyle bağını kurarak ulusal değerlerin evrensel değerlere ulaşacağını savunur. Tarih kapsamında siyasi tarihe; siyasi tarihte de zaferleri ön plana çıkarır. Romantizm, ulusal özellikler (dil, kültür, gelenekler vb.) ve ulusal zaferler üzerinden ulusal bilinç ve kimlik yaratmanın aracı olmuştur. Tarihsel değişimin aydınlanmış, eğitilmiş insanlarla mümkün olacağını ve hızlandırılabileceğini belirtir. Ve ulusal idealleri oluşturmak ve geliştirmek için manevi güç yaratır. Bu felsefi görüş ekseninde Avrupa'da her ulus,



Cumhuriyetin ilanı ile birlikte toplumsal yaşamın her alanında; tarih, dil, etnik, kültür, giyim-kuşam, gelenekler gibi ulusal değer görülen özelliklere müdahale edilmiştir. "Devrim" olarak nitelenen bu müdahaleler ulus yaratmanın ve onu yüceltmenin müdahaleleridir. M. Kemal'in bu süreçteki söylev ve demeçleri ulusal değerlere, Türk milletinin yüceliğine yapılan vurgularla doludur. Ulus devletleşmenin "tarihsel dönemeçleri", "milli bayram" ilan edilerek ulusal aidiyet ve ruhi şekilleniş yaratılmak istenmektedir.

İkinci on yıl, yani 1930'lar Kemalizmin ulus devletin tarihsel temellerini oluşturduğu dönem olmuştur. Bu kapsamda esas çalışma alanı tarih ve dil üzerinedir. Alman tarihçiliğinde olduğu gibi ulusun tarihi en eskiye götürülmeye çalışılmıştır. Bu amaç doğrultusunda dönemin "bilim" insanları, "aydınlar" ve Kemalist kadrolardan oluşan iki tarih kongresi

"dünyanın ve kültürlerin Türklerden ibaret" olduğudur. Bu anlayış Alman idealizmiyle birebir örtüşmektedir. Alman idealizminin ulus, devlet ve iktidarı özdeşleştirilmesi ve ulusu buna göre şekillendirmesinin bir örneğini biçimsel farklılıklarla Kemalizm Osmanlı'dan devraldığı toplumsal yapıyı düzenlemede göstermiştir.

Yapılan çalışmalar, oluşturulan tezler arkeoloji ve antropoloji gibi bilim dallarıyla "desteklenmiş"tir. Ulusun üstünlüğünü kanıtlamak için antropolojik araştırmalara önem verilmiştir. Kafatası ölçümleriyle (değişik coğrafyalarda yaşayan insan örnekleriyle) hem dünyanın Türklerden türediği hem de ulusun anatomik yapı, dış görünüm, sağlık gibi özellikleriyle en üstün ırk olduğu savunulmuştur. Arkeolojik kazılardan elde edilen sonuçlar da Türk Tarih Tezine kanıt olarak sunulmuştur. Bu "bilimsel" çalışmalarla dünya ekonomisi, siyaseti ve kültürel mirasının seçkin örnekleri Türklerin eseri, icadı, katkısı olarak gösterilmiş-

ulusal kimlik yaratmak amacıyla tarihsel araştırmalara yoğunlaşmıştır. Ulusal ülkülerin, değerlerin, özelliklerin kökleri tarihte aranmıştır.

Kemalizm de ulusal bir kimlik yaratmak için romantik bir anlayışla tarihe yoğunlaşmıştır. Türk ulusçuluğu tarihi başarılarla, zaferlerle dolu bir geçmişle ön plana çıkarılmıştır. Tarihte Türklerin kahramanlıkları açığa çıkarılarak destansı bir içeriğe büründürülmüştür. Kahramanlıkların olmadığı bir noktada da varmış gibi mitler yaratılmıştır. Geçmişteki olguların, doğruluğu veya yanlışlığı tartışılmadan alt alta sıralanarak olduğu gibi alınmış ve ulusal tarih oluşturulmaya çalışılmıştır. Tarih kitapları Türk "devletlerinin" "görmekli" tarihi ile doldurulmuştur. Asya Hunlarıyla başlatılan süreçle hem Türkçülüğün tarihsel temeli atılmış hem de ulusal kimlikle manevi bağ kurulmuştur. Geçmişe duyulan bu hayranlık nostaljik bir bakışla ırkçı, şoven, milliyetçi bir düşünceye dönüştürülmüştür. Tarihsel süreçteki ulusal "kahramanlıklar" yalan tarihteki ulusal "kahramanlıkla" birleştirilmiş ve tarihsel devamlılık sağlanmıştır. "Kurtuluş Savaşı" "yedi düvele" karşı verilen "zaferlerle" dolu bir "kahramanlık" abidesidir. Tek bir kurşunun dahi atılmadığı "İnönü Muharebesi" kutlu bir "zaferle" taçlandırılmıştır. 100. yılı kutlanan 19 Mayıs'ta olduğu gibi M. Kemal'in attığı her adım destansı bir anlatımla mitleştirilmiştir. "Kurtarıcı" ve "kurucu"; önder-başkumandan olarak, Avrupa'yı "inleten" Attila, Anadolu'nun "kapılarını açan" Alpaslan, İstanbul'u "fetheden" Fatih ile özdeşleştirilerek ulusun manevi ve moral gücü yükseltmek istenmiştir. Mitlerde, destanlarda soyut olan kudret şahısları somutlanmış böylece ulusal bağ güçlendirilmek istenmiştir.

Romantizm ırkçılığın ve milliyetçiliğin toplumsal kabulünün yaratılmasında ve ulusal kimliğin daha çekici kılınmasında bir araç olarak kullanılmıştır. Geçmiş özelemlerle anılırken bu özelemler Kemalizin elinde şekere batırılmış mermi misali toplumu hizaya sokmanın araçlarından biri olmuştur. Ulus yaratımında şimdiki zamandaki ulusun mevcut durumunun, tarihsel geçmişle bağı romantizmle kurularak bir bütünsellik oluşturulmaktadır. Kemalizm bu bağı kurmak için Kayıp Kita-

Mu'yu dahi kullanacak kadar gözünü karartmıştır.

KEMALİZME KARŞI İDEOLOJİK MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM

Resmi ideoloji olarak Kemalizm her açıdan sorgulanmalıdır. Devrim ve sosyalizm iddiasında olan politik özneler için bu durum kaçınılmazdır. Kemalizme ve onun egemen sınıflarca yeniden ve yeniden üretilmesine karşı ancak bu sorgulamayla yanıt verilebilir. Kemalizme karşı suskunluk devrimci öznelerin doğrudan ya da dolaylı Kemalizm savunuculuğudur.

"Muhafazakar" AKP'ye karşı "laik" CHP'nin Kemalizm propagandası, 19 Mayıs Samsun'a çıkışın 100. yılı ne-



deniyle 2019'un yüzüncü yıl ilan edilmesi geçtiğimiz süreçte Kemalizmin yeniden üretiminde öne çıkan örneklerdir.

"Sol" ve "devrimci" çevrelerde sözde AKP karşıtlığı adına "laik eğitim" savunuculuğu ile açıktan Kemalizme yedeklenme söz konusudur. Başka bir ifadeyle bu durum Kemalizmin "sol" cenahta yeniden üretimidir. Tasfiyeciler süreci karşısında savunduğunu iddia ettiği Marksizm'de dahi tutunamayan bu "özneler" yukarıda felsefi temellerini aktardığımız Kemalist söylemlere sarılmış haldedir. Bu durum ideolojik kırılmanın ötesinde geçmişten beri gelen Kemalizm hayranlığının daha açıktan görünmesidir. Kaypakkaya yoldaşın vurgusuyla halk düşmanı olan Kemalizm, "Kemalist Devrim", "laiklik", "cumhuriyet mirası" tanımlamalarıyla bizzat devrimci özneler tarafından farkında olunsun ya da

olunmasın yeniden üretilmektedir.

Kemalizmin Türkiye Devrimci Hareketi'ndeki görünüm biçimi Aydınlanmacılıktır. Kemalist Aydınlanmacılık feodalizme karşı "ilerici", "devrimci" olarak görmektedir. Aydınlanmacılık burjuva ideolojisi ve ülkemizde bundan beslenen Kemalizm, hakim sınıfların resmi ideolojisi olmasına rağmen "ilerici" ve de "devrimci" görülmektedir. Dolayısıyla ilerici sınıf-sal bakıştan soyutlanmaktadır.

TDH içinde Kemalizme dair değerlendirmeler, Kaypakkaya yoldaş dışında, Mahir, Deniz ve Hüseyin İnan'ın yapmış olduğu değerlendirmelerin bir adım ötesinde değildir. 68 kuşağının Kemalizm hayranlığından ve ideolojik

Bugün Kemalizme karşı tavır her alanda ideolojik mücadelenin esas alınmasıdır. Bu mücadele hakim sınıflara karşı olduğu kadar TDH içindeki Kemalist savunuculara ve ondan etkilenenlere karşı da verilmelidir.

19 Mayıs'ın yüzüncü yılında Kemalizm toplumu hizaya sokmaya devam ediyor. İrkçi, milliyetçi, şovenist düşünceler hemen her fırsatta topluma şırınga ediliyor. Hakim sınıflar arasındaki klik dalaşısıyla bu durum ayyuka çıkmış haldedir. Öyle ki AKP cemahten CHP İBB adayını seçim sürecinde Pontus olmakla aşağılamaya-karalamaya çalıştı. Kemalist tekçi zihniyetle toplum ayrıştırıldı. Türklüğün üstünlüğü vurgulandı. Bu Kemalist propagandanın "sol" cemahten devrimci saflara

kadar karşılığını bulduğu bir dönemden geçiyoruz. Dolayısıyla Kemalizme karşı mücadelenin de bir o kadar yükseltilmesi gerekmektedir. Bu görev TDH açısından Kemalizmle ideolojik kopuşunu gerçekleştiren Kaypakkaya çizgisinin temsilcisi olanların omuzlarındadır.

Kaypakkayacı olduğunu iddia eden kimi siyasetlerin pragmatist bir yaklaşımla da olsa Kemalizm konusunda dümen kırıldığına tanık olmaktadır. Bu durum MLM'lerin omuzlarındaki yükü artırmaktadır. Kemalizmle ideolojik mücadele kapsamında bir adım dahi geri atılmamalı, erteleme ve önemsememe gibi yaklaşımlara girilmemelidir.

şekillenişinden Marksizmin öğretici gücüyle sınırlan önder yoldaş olmuştur. Mahir, Deniz ve Hüseyin'in ardılları, Kemalizmle yüzleşmemiş, ideolojik konumlanış olduğu gibi kalmıştır. Bugün tasfiyeciler sürecin etkisiyle bu konumlanış yani Kemalist aydınlanmacılık, açıktan görünür hale gelmiştir.

Hangi söylem düzleminde olursa olsun, Kemalizm savunuculuğu Marksizmle bağdaşmamaktadır. Kaypakkaya yoldaşın vurgusuyla Kemalizm "anti-komünizm"dir. İdeolojik politik alanda olduğu gibi felsefi alanda da aynı düşmanlık söz konusudur. Marksizmin felsefi temeli diyalektik tarihsel materyalizmdir. Kemalizmin felsefi temeliyse idealizmdir. Kendisini Marksist-Leninist olarak ifade edenlerin Kemalizmin felsefi idealizmini görmemeleri ideolojik bir sorundur.

İrkçi, şoven, milliyetçi zehrin aktırılması ancak ideolojik mücadeleyle mümkündür. Bu kapsamda MLM'ler Kaypakkaya yoldaşın Kemalizm tezlerini okumakla yetinmemeli; daha geniş planda araştırma-incelemeye yönelmeli, teorik-felsefi tartışmalar yapmalıdır. Kitle boyutuyla paneller, sempozyumlar, kampanyalar düzenlemelidir. Sürecin yarattığı kafa bulanıklığı Kaypakkaya yoldaşın bilimsel tezleriyle açılmalıdır. Öncelikli hedef Proletarya Partisi saflarında Kemalizme karşı ideolojik duruşu-konumlanışı daha da güçlendirmektir. Kemalizmden etkilenimler hedef alınmalı, etkin mücadele yürütülmelidir. Kemalizm, ideolojik, politik, felsefi temelleriyle çürütülmeli, beynin tüm kıvrımlarından sökülüp atılmalıdır.

(BİTTİ)

DEVLET VE FAŞİZM MESELESİNDE

Emperyalizm, savaş, kriz, tefecilik, acımasız bir tekelleşme ve çürüme dönemidir. Tekelleşmenin bir sonucu olarak ortaya çıkan bu nesnel durum, tekelci burjuvazinin sınıfsal çıkarlarını gerçekleştirmek, işçi sınıfı ve ezilenler üzerinde ideolojik-politik hakimiyet kurmak için "burjuva demokrasisi"nin yetmediği, ekonomik-siyasi ve sosyal krizlerine çare olmadığı noktada faşist devlet biçiminin doğmasına zemin sunmuştur. Bu anlamda faşist devlet biçimi emperyalist çağın sosyal-ekonomik-siyasal gerçekliğinin bir sonucu ve ürünüdür. Sosyal-siyasal-ekonomik temelde krizlere çare üretmenin bir ihtiyacı olarak ortaya çıkmıştır. Ekonomik temeli sermayenin tekelleşmesine dayanır. Sosyal temeli ise çürümüş şovenizm, en bayağı ırkçılıktır. Faşist diktatörlük emperyalist tekelci burjuvazinin tarihsel olarak dönem dönem baş vurduğu bir devlet biçimidir. Gelişmiş toplumsal ve sosyal yapı, burjuva demokratik devrimlerin kitlelere kazandırdığı demokrasi bilinci, kriz üreten ekonomik-siyasal-toplumsal yapısının maliyetini sömürge ve yarı-sömürgelere mal eden niteliklerinden kaynaklı kapitalist-emperyalist merkezlerde faşist devlet biçimine dönemsel olarak ihtiyaç duyulmaktadır.

Ancak emperyalizme göbekten bağımlı, onun zincirinin birer halkası olan yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerin sosyal-ekonomik ve siyasal krizlerinin daha istikrarlı ve kararlı olması, esas eğilim halini alması faşist devlet biçiminin bu ülkelerde daha güçlü bir sosyal-ekonomik temel bulmasına yol açmaktadır. Bu yüzden bu tip ülkelerde faşist devlet biçimi sürekli ve kararlı bir hal alır. Siyasi rejimini emperyalist politikaların ihtiyaçlarına, uyumlu hale getirmek, bu zemini korumak için en baskıcı, en acımasız, en zalimane şiddet politikası ile sürdürülmeye çalışır. Çağın karakteristiğine, gerici egemen sınıfların ve tekelci dönemin deneyim ve birikimlerine ve onun yarattığı nesnelığe uygun olarak faşist devlet biçimi bir zorun-

luluk olarak ortaya çıkar. Yarı-feodal toplumsal yapıya sahip ülkelerde burjuvazi oldukça zayıf ve güçsüz bir sermaye yapısına ve buna bağlı olarak politik kimliğe sahiptir. Bu zayıflık onun feodal kalıntılarla birleşmesini ve onlarla tarihsel ittifakını zorunlu bir durum ortaya çıkarır. Bu bağlamda bu ülkelerde faşist rejimin en önemli sosyal dayanaklarından birisi feodal unsurlar, feodal kültür ve şekillenıştır. Faşizan baskı biçimleriyle rejimi güvence altına alır ve bu temellere ve esaslara dayanarak sisteme biçim verir.

KURUCU İDEOLOJİNİN SINIFSAI YAPISI

Türkiye'de "milli mücadele"ye önderlik eden komprador büyük burjuvazi ve büyük toprak ağaları bu şekilde bir ittifakla yeni devletlerini inşa ederken emperyalizme bağımlılığı kabul ederek yarı-sömürgelik statüsü kazanmış ve temel kuruluş felsefesini faşist karakterde inşa etmiştir. Uluslararası gelişmelerin ve dönemin ruhunun da etkisiyle zaman içinde faşist tekçi ideolojik yapısını, sosyal ve toplumsal şekillenışı ve siyasal rejimini pekiştirmiş, sağlamlaştırmıştır. Dönemin revaçta ve popüler olan tek millet, tek lider, tek din, tek dil, tek bayrak argümanını tüm siyasal ve toplumsal yaşama zerk etmiştir. Bu şekilleniş egemenlik kurduğu coğrafyadaki çok uluslu, çok inançlı, çok kültürlü yapının parçalanması, sindirilmesi üzerine ideolojik-politik-askeri saldırıları, katliamları da içeren bir kanlı süreçle işletilmiştir. Ermeni Soykırımı ile temelleri atılan, Rum-Pontus ve Süryani soykırımlarıyla sürdürülen dinsel ve ulusal homojenleştirme, Cumhuriyetin hemen kuruluşundan sonra Kürt ulusunun asimile edilmesi, ulusal haklarının yok sayılması ve bu uğurda gelişen mücadelelerin büyük çaplı kıyımlarla bastırılması şeklinde bir ulusal homojenleştirme politika-

sına evrilmiştir. Bunun yanında diğer ezilen milliyetler de bu baskı ve sindirme politikasına maruz kalmış, ulus oluşturamayan dağınık ve zayıf yapısı bu milliyetler üzerinde yoğun ve etkili bir Türkleştirme esaslı asimile etme politikasına dönüşmüştür.

tam bir örgütsüzlük koşullarına hapsedilmiştir. Rejim yazılı olan yasaları yanında örfi hukuk ve yazılı olmayan toplumsal hukuk kuralları ile tepeden trnağa faşist bir ideolojik şekilleniş ve biçim almıştır. Ülkemizde özgünleşen bu faşist devlet biçiminin bugün



Türk devleti kuruluşundan itibaren sınıf farklarını yok saymış, "kaynaşmış ve birleşmiş ulus" kimliği dışındaki her türlü farklılığı, ideolojik-politik yaklaşımları düşmanlaştırmıştır. Bu anlamda kesin, kararlı bir anti-komünist ideolojik şekilleniş içinde olmuştur. Bunun yanında her türlü liberal, demokrat burjuva görüşe var olma zemini sunmamıştır. Sisteme muhalif olan her kesim düşman olarak tanımlanmış, beka sorunu olarak görülmüştür. İşçi sınıfı, köylülük ve diğer ezilen sınıfların hak ve özgürlük talepleri yok sayılmıştır. Bu kesimlerin kendi örgütlenmelerine izin verilmemiş,

de özgün kavramsallaştırılması faşist Kemalist diktatörlüktür. Önder İbrahim Kaypakkaya'nın bu noktada Kemalizm çözümlemesi ve devlet tahlili sosyal, siyasal gelişmeler ve dünyadaki tüm değişim ve gelişmelere göre biçim alan yeni yapılara ve oluşumlara rağmen halen geçerliliğini korumaktadır. Faşist Kemalist diktatörlük sürekliliği sağlanmış bir devlet rejimi olarak komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının tüm kesimlerinin çıkarlarını koruyan kollayan faşist niteliği ile yaşamını sürdürmektedir.

Faşist Kemalist diktatörlüğün, em-

TAŞTAN CİVCİV ÇIKARMA UĞRAŞI

peryalizmin ihtiyaçlarına yönelik dönemselsiyasi şekillenmesini, faşist özün değişime uğraması olarak dair tanımlamak, faşizmi anlamada onun dayandığı sosyal ve ekonomik temele dair bir kavrayışsızlık ve gerilikten ileri gelmektedir. Faşizmi parti diktatör-

AKP VE TAYYİP'E ZORLA GİYDİRİLEN GÖMLEK

Bu bağlamda özellikle son dönemde Tayyip-AKP kliğinin sistem içinde oldukça güçlü konuma gelmesi, emperyalizmin bölge politikasında üstlendi-

sürmesini ve devamında halk güçleri içinde çok güçlü bir tasfiyecilik-reformizm rüzgarının esmesini sağlamıştır. Bu kliğin devletin geleneksel değerleri, felsefesi ve ideolojisi ile çeliştiği, bunu değiştirmeye yönelik politik bir kimliğe sahip olduğu yönlü derin ideolojik kırılmaları gösteren, sorunu özülle değil yüzeye vuran köpükle ele alan eğilim, teori ve tutumlar ortaya çıkmıştır. Sistemin en temel değer yargılarıyla, onun faşist ideolojik yapısıyla esaslı sorunu olmayan, emperyalizme bağlı ve bağımlı komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının tüm çıkarlarını gerçekleştirmeye odaklı bu sınıfların sadece bir kliği ve temsilcisi olan kesimlerden demokrasi beklemek, sorunu, o sınıfların hangi rejime ihtiyacı olduğu gerçekliğinden tam bir koparma durumudur. Uzun süre liberal burjuva düşüncenin, AKP'den demokrasi bekleyen, sistem içindeki iç yarılmaları, emperyalizmin bölge politikaları ve Türk devletine verilen rolü yok sayarak halk güçlerini etkilediğini belirtmek gerekir.

Kürt meselesinde uzlaşmaya dayalı, diyalogu esasa oturtan, barışçıl biçimleri kullanarak "çözüm süreci" adı altında işletilen devlet tutumu demokratikleşme beklentisi ve umudu olarak karşımıza çıkmıştır. Bunun

dinamosu ise "devletin geleneksel değer yargılarıyla" karşı karşıya iken, sistemin düne kadar dışladığı ve ancak seçimlerle başa gelen AKP olarak ilan edilmiştir. Böylece artık devletin yavaş yavaş ve bir süreç boyunca demokratikleşeceği, faşist özünün yıkılacağı, buna güçlü destek verilmesi gerektiği tartışması ve düşüncesi neredeyse tüm kesimleri içine alan bir şekilde yürütüldü. Bu iklimi besleyecek şekilde gazeteler, TV'ler ve tüm orta sınıf aydınların öbeklendiği düşünce kuruluşları, toplantılar devreye sokuldu. Çok uluslu, çok inançlı toplumsal yapıya karşı devletin gelenek-

sel faşist tutumu keskin bir eleştiriye ve bombardımana alındı.

"Hafızayı beşer nisyanla maluldür" sözünü anımsatarak kısa bir yakın tarih anımsatması yapmakta fayda var. Kürt meselesinin yanına, Alevi, Roman, Ermeni, Rum, Süryani vb. açılımları ve bu kesimlerin temsilcileriyle yoğun ve sıkılaştırılmış diyalog zeminleri oluşturuldu devlet tarafından. Kemalizm eleştirisi sadece komünistlerin tekelinden alındı. Ortalama her solcu, İslamcı ve liberal burjuva tarafından Kemalizme çeşitli yönleriyle ama kesinlikle tek taraflı olarak yoğun bir eleştiri bombardımanı başlatıldı. Kürt politikası ve "Aydınlanmacı laik" çizgisi esas hedefler arasına konuldu. Bu klikler arası kapışmanın da dozunu olabildiğince yükseltti. Bu demokratikleşme rüzgarına "Ergenekon" umacası ile örgütsel ve ideolojik ivme kazandırıldı. Yaşanan her gelişme demokrasiye daha fazla temas ettiğimiz, faşizmden daha fazla uzaklaştığımız koşullar olarak pazarlandı. Tıkanmış ve kalp krizi halinde olan sisteme bu şekilde yapılan anjiyo, onu hem bölgede bir aktör hem de kitlelerin kafasını daha fazla bulandırarak kendisine nefes aldıracak olanaklar sağladı. Devlet ve faşist niteliğine dair kafa karışıklığı bu dönem boyunca AKP-Tayyip kliği lehine bir halkla iletişim çalışmasına dönüştü adeta. Emperyalizmin bölge politikası, devlet içinde daha uyumlu bir kliğin güçlenmesi için sunulan destek, Türk hakim sınıflarının buna ihtiyacı gözden kaçırıldı. Oluşan tablo devletin değiştirilmesi, demokratikleşmesi olarak tanımlandı. Bu noktada İslami argümanlar, bu temele oturmuş ideolojik şekillenmeler de aktif biçimde devreye koyuldu. Yakından bakıldığında devletin Türk-İslam damarıyla şekillenmiş politik-felsefi çizgisinde esaslı değişimin olmadığı, tüm yaşananların tıkanmış, kriz yaşayan sistemin tipik şekilde kendini yeniden organize etmesi olduğu hakim sınıfların bir kliğinin gücünü pekiştirmek için bu duruma yaslandığını ortaya koymuştur.



lüğü ile sınırlandıran, çok partinin ve parlamenter rejimin olmaması ile ölçütleyen, onu dönemselsiyasi politikalarla bakarak tanımlayan, klikler arası güç dengelerinin ölçsüz durumda olmasının yarattığı sonuçlarla okuyan, sistemin krizinin boyutlu ve derinlik kazanması ile oluşan değişkenliği ya da kimi niceliksel değişimleri teorik dayanak yapan anlayışları ret etmek, doğrunun izinden ayrılmamak teorik-politik-ideolojik sapmaya karşı oldukça önemlidir.

ği rol gereği devletin almaya çalıştığı biçim ve yaşanan değişimler faşizm tanımında ve devletin niteliğinin değerlendirilmesinde ciddi sapmalara kapı aralamıştır. AKP ve Tayyip Erdoğan'ın Ortadoğu politikası, AB yönetimi ve Kürt meselesi de dahil bir dizi toplumsal sorunda "açılım ve demokratikleşme" adı altında izlediği politika, klikler arası çatışmada sistemin en çürümüş askeri-bürokratik unsurlarını kasma girişimleri, seçimler ve parlamentonun klikler arası mücadelede daha işlevli bir araç olarak kullanılması uzun süre ülkeye "demokrasinin geleceği" yönlü bir tartışmanın

AKP-Tayyip kliğinin 10 yıllık dönemi boyunca esen bu rüzgar, egemen klikler arası çatışmanın derinleşmesi, sistemin yeni bir politik kriz içinde daha güçlü debelenmesi ve bölgesel krizin ortaya çıkardığı sonuçlarla yarılmının ve krizin derinleşmesi, durumu tersine döndürmeye başladı. Özellikle bölgesel kriz, Kürt meselesinin geldiği boyut, Suriye meselesi ve genel anlamda yaşanan politik krizle bir varoluş denklemi içine girdiğini düşünen egemen sınıflar ve onun hakim kliği AKP-Tayyip'in politik yöneliminde gösterdiği değişim demokrasi beklentisini devletin niteliği ve faşizm konusunda başka bir uç noktaya taşımıştır. Faşist diktatörlüğün topyekün saldırısı, hiçbir farklı sese ve tutuma müsaade etmemesi, geniş kitlelere yönelik yoğun sindirme ve katliam politikası, Suriye ve Suriye Kürdistanı'nda izlediği askeri saldırganlık ve işgal yönelimi, yine Kürt meselesinde inkarcı, imhacı ve katliamcı çizgiye hızla demirlemesi düne kadar "demokrasi beklenen" kliğın devletten bağımsız artık kendi "İslamcı faşist" iktidarını kurduğu, Bonapartist bir diktatöryaya dönüştüğü iddiasına evrilmiştir.

FAŞİST KLİKLERDEN DEMOKRATİK GÜÇ ÇIKARMA HAYALİ

Özellikle bu noktada AKP-Tayyip Erdoğan kliği üzerinde faşizm tanımı, devletin niteliği meselesi, faşist klikler arası ilişki ve bunların özüne dair sınıfsal yaklaşımlardan ciddi bir kopuş ve kafa karışıklığı yaşanmaya başlamıştır. AKP-Tayyip kliğinin Türk hakim sınıflarının çıkarlarını gerçekleştirmede, emperyalizmin ekonomik-politik çıkarlarına sadakatle güçlenmesi, farklı faşist kliklerle dönemsel ittifaktaki başarısı ve buna paralel devşirdiği güç ve bu gücü kullanma yeteneği var olan kafa karışıklığını artırdığı gibi, devlet ve rejimin niteliğine yönelik muğlaklığı ve ideolojik kırılmaları da derinleştirmiştir. Parti faşizmi, Bonapartistizm, "İslamcı faşizm" gibi tanımlar Türk hakim sınıflarının siyasi tarihini, devlet geleneğini, kurucu de-

ğer yargıları gibi esaslı ve köklü meselelerini gözden kaçıran, bugünkü gerçekliğe ideolojik düzeyde miyoplaşan bir yaklaşımı getirmiştir. Bir önceki dönemin tersine başka bir ideolojik savrulma boy vermiş ve bir önceki sürecin öğeleri tarafından rüzgar estirmeye başlamıştır. Kemalist faşist diktatörlük esaslı değer yargılarıyla, kurucu felsefesiyle, ideolojik temelleriyle, devletin çıkarlarını gerçekleştirdiği egemen sınıf gerçekliği tüm bu



manipülasyonlara, gerçeği görmeyen kör gözlelere rağmen olduğu gibi durmaktadır.

Parlamentonun varlığını, muhalefetin kısmen de olsa yaşam alanı bulmasını, örgütlenme ve siyaset yapma hakkının kısmen var olmasını, genel oy hakkının bulunmasını, işçi sınıfının ve diğer ezilen toplumsal sınıfların örgütlenme olanaklarının görece sürüyor olmasını faşizmin olmadığına kanıt olarak sunan yaklaşımlar, bugün bunların daraltılarak da olsa varlığını koruması karşısında Bonapartistizm, "İslamcı faşizm", tek adam diktatörlüğü gibi kavramlarla tanımlamaktan geri durmamaktadır. Bu yaklaşımlar devletin dümenindeki hakim kliğe gereğinden fazla rol biçmek, diğer hakim kliklerin durumunu ve gerçekliğini karartmak, işçi sınıfı ve ezilenleri sınıf işbirliği yola sokmak açısından tehlikeli yaklaşımlardır. Bu genel yaklaşım içinde özellikle Kemalizmin özü ve niteliğini karartacak tutumla da

boy vermektedir. Kemalizm'in faşist bir ideoloji olduğuna dair muğlaklaştırma da bu süreçte ciddi bir sorun olarak karşımıza çıkmaktadır.

Bir önceki dönemde Kemalizmden türeyen tüm gerici saldırıları kaldıracığını iddia eden AKP'nin şimdi aynı gerici tutumu perdesiz, örtüsüz hataya geçirmesi karşısında keskin bir savrulmuş yaşanmaktadır. CHP ve tüm türevlerine hatta AKP karşıtı faşist diğer kesimlere karşı sempati besle-

yüzünden daha fazla girmektedir. Bu bağlamda hala Kemalizmle hesaplaşma sorunu, onun özü ve niteliğine dair ideolojik bir netlik sorunu söz konusudur. Sosyal ve siyasal gelişmelerin Kemalizmin faşist bir ideoloji olduğu ve devletin kurucu felsefesi olduğuna dair ispatı, içinden geçtiğimiz dönemde silikleşmektedir. Adeta 1960'larda orta sınıf liberal-aydın çevrenin Kemalizmi sol, ilerici ve anti-emperyalist gören tutumları hortlatılmakta ve geniş kitleler AKP-Tayyip karşıtlığı üzerinden bu zehirli faşist ideolojiye sempati duyar hale getirilmektedir. Bu tablo ideolojik ve politik netsizliğin, devlet ve faşizm konusunda yaşanan muğlaklığın bir sonucudur. Bu yaklaşımları ret etmek zorunludur. AKP faşist kliğinin icra ettiği topyekün saldırılara karşı amansız bir savaşıma girerken, faşist Kemalist diktatörlüğün ruhu ve benliğiyle egemenliğini sürdürdüğünü, egemen kliklerin güç dengelerinde yer değiştirmesiyle bu gerçekliğin değişmeyeceğini kesin ve kararlı bir şekilde vurgulamak gerekir. Aksi taktirde işçi sınıfı ve ezilenler faşist

tecek bir güzelleme dönemi yaşamaktadır. Kemalist ideolojinin taşıyıcı unsuru olan faşist partiler, demokrasi mevziisi olarak sunulmakta, onlara "AKP faşizmine karşı" kurtarıcı rolü yüklenmektedir. Trajik bir tablo söz konusudur. Bu trajik tablo ideolojik tutum almaktan yoksun, sürece tek yanlı bakan, gelişmelerin sınıfsal ve politik muhtevasını kavramayan titrek ve korkak küçük burjuva ve orta burjuva sınıfın dünya görüşünün yansımalarından başka bir şey değildir. Düne kadar faşizmi egemen sınıfların bir sistemi olarak görmek yerine asker egemenliğinde arayan yaklaşımlar AKP ile demokrasi heyecanı yaşarken şimdi Tayyip önderliğinde AKP'nin fazlaca devşirdiği gücü ile icra ettiği topyekün saldırı karşısında CHP ve bağlaştığı faşist kesimlerle "faşizmi" devirme heyecanı yaşıyor.

Anti-faşist, ilerici, demokrat kitlelerin Kemalizmin etkisine devrimci ve demokrat öznelerin bu kafa karışıklığı

klikler arasında adeta pinpon topu gibi git gel yaşayamaya devam edecektir. Demokrasinin halk savaşı ve devrimle gerçekleşme zorunluluğu flulaştırılmaktadır. Faşist kliklerin mücadelesinde meze olmamak, kitlelere berrak bir kafayla genel tabloyu anlatmak ancak soruna sınıfsal perspektiften bakmakla mümkündür. Bu bakış açısının olmadığı nokta ise bir dönem AKP'den başka bir dönem CHP'den demokrasi bekleyen, halkın demokrasi beklentisini ve kavgasını gerici kliklerin potasında eriten bir yaklaşıma kesin şekilde kapı aralar. Bugün için en büyük tehlike ise budur. Bu noktada en fazla saldırıya uğrayan ise komünistler olmaktadır. Aslolan gerçeklerdir ve gerçekliği çok yönlü görme ve doğru tutum alma özelliği de komünistlerde saklıdır. Bunun dışındaki her tutum tarihsel ve politik olarak sınıf işbirlikçiliğinden kurtulamayacaktır. Ve asla politik gücünü halkın tam kurtuluşuna çevirmeyi beceremeyecektir.

Anti-Emperyalist, Anti-Faşist Mücadelede Buz Kırıcı Olarak Gençlik

Dünyada ve Türkiye’de emperyalist saldırganlık giderek tırmanıyor. Irkçılık, milliyetçilik bağlamında faşizmin yükseldiği görülüyor. Tarihsel sürece bakıldığında, emperyalist saldırganlığa ve faşizme karşı mücadelede gençlik hemen her dönem önemli bir rol oynamış, ipi göğüsleyen güç olmuştur. Günümüzde devrimci gençlik hareketinin genel durumuna bakıldığında, oynaması gereken rolün çok gerisindedir. Bu durum emperyalizme ve faşizme karşı mücadelede gençliğin önemini ve dinamik güç oluşunu değiştirmiyor. Tam tersine devrimci gençlik hareketine duyulan ihtiyacı ve gençliğin omuzlarındaki yükün arttığını göstermektedir.

Bugün iki büyük tehlikeye karşı (emperyalizm ve faşizm) mücadele her zamankinden daha büyük bir önem kazanmıştır. Bu mücadele ancak emperyalizm ve faşizmin birbiriyle olan bağına bakılarak verilebilir. Yani anti-emperyalist, anti-faşist mücadeleyi birbirine eklemeyerek... Zira burjuvazinin açık terörcü, en kanlı diktatörlüğü olarak faşizm bizzat emperyalizmin “yaramaz çocuğudur.” Bugün emperyalizme yönelmeyen bir anti faşist mücadele kalıcı bir zafer getirmez. Faşizmi doğuran maddi koşullarda bir değişim yaratmaz. En fazla faşizm tehlikesini geçici olarak öteleyebilir o kadar. Anti-faşizmle birleşmeyen bir anti-emperyalist mücadele ise özellikle bizim gibi yarı-sömürgelerde hakim sınıfların kuyruğuna takılmak anlamına gelecektir. Dolayısıyla da soluğu şovenizm ve milliyetçilikte alacaktır.

Bu bağlamda anti-faşist anti-emperyalist mücadelenin yükseltilmesi noktasında halk gençliğine onun öncü kurmayı komünist-devrimci gençliğe her zamankinden büyük görevler düşmektedir. Toplumsal mücadeleler tarihinde gençlik her dönem bu mücadelelerin motor gücü olmuştur. Başkan Mao yoldaşın deyimiyle “gençlik mücadelenin öncü müfrezesidir.” Ne demektir bu? Gençliğin gerek fiziksel, gerek düşünsel anlamda dinamizmi, onu militan mücadeleye en elverişli kesim yapıyor. Doğallığında sınıf düşmanları ve onların zor aygıtı olan ordu-polis-sivil faşistlere mücadelede ön saflarda yer alan gençliktir. Bu misyon anti-faşist, anti-emperyalist mücadelede ayrı bir

öneme sahiptir. Faşizmin yükselişe geçtiği dönemlerde her türlü demokratik hakkın budanışı ve topyekün saldırılar söz konusudur. Toplamda korkuyu egemen kılabilmek için polis, ordu, sivil faşist unsurlar devreye konulmaktadır. Baskı, zulüm, yargısız infaz had safhaya çıkarılmaktadır. Dolayısıyla en ufak bir hakkı talep etmek dahi ciddi mücadeleyi, bedel ödemeyi göze almayı zorun kılmaktadır. Böylesi koşullarda militanlık, militan mücadele anlayışı öne çıkmak durumundadır. Gençliğin militan enerjisi, özellikle bu noktada önem kazanmaktadır. Onun yaptığı-yapacağı militan çıkışlar, egemen sınıfların, faşizmin toplumu tamamen sindirdiğini



düşündüğü anda dahi halka cesaret, faşizme korku salan bir niteliğe sahiptir. Bu anlamıyla gençlik toplumsal muhalefetin önündeki buzların kırıcısı rolü oynamaktadır. Halkın öfkesinin ve hoşnutsuzluğunun sokağa dökülmesinde önemli bir etki gücüne sahiptir. Bu nitelik onun sınıf mücadelesinde güçler dengesini hızlı bir şekilde değiştirebilme kapasitesinin de göstergesidir.

Gençliğin taşıdığı bu potansiyel yakın ve uzak mücadele deneyimlerinde bizzat pratikte, mücadele alanlarında doğrulanmıştır. Ekim ve Çin Devrimleri gençliğin militan enerjisi üzerinden yükselmiştir. Çarlığın azgın ve boğucu saldırganlığı karşısında Rus gençliği direnişin öncülüğünü üstlenmiştir. Keza Nazi işgalinde devrimin savunulmasında savaşkanlığı ile zaferin yolunu açması unutulamaz. Baştan sona emperyalizme ve komprador burjuvaziye karşı silahlı savaşla ge-

lişen Çin Devrimi’nde gençliğin rolü çok daha görünür olmuştur. Özellikle Kültür Devrimi’nde Kızıl Muhafızlar adıyla gençlik ön plana çıkmıştır. Zira mücadelenin sertliği gençliğin militan enerjisine her zamankinden daha çok ihtiyaç doğurmuştur. Çin halk gençliği misyonunu yerine getirmiş ve Halk Savaşı’nın temel güçlerinden biri olmuştur. Başkan Mao yoldaş 1919 yılındaki anti-emperyalist demokratik kitle hareketinin başlatıcı ve katkılarını göz önüne alarak Çin Devrimi’nin başlatıcısının gençlik olduğunu belirtmiştir.

Bu söz bugün ihtiyaç duyduğumuz gençliğin ön açıcı misyonunu işaret

dur devrimci gençlik hareketine de yansımaktadır. Tarihsel örneklerden hareketle faşist saldırganlığa karşı militan bir mücadele vermek, böyle bir mücadeleyi başlatmak ve ezilen halka umut vermek gibi gençlikten beklenen o militan rolünü oynamasıdır.

Elbette faşist diktatörlüğün, devrimci saflara, özellikle de gençliğe dönük saldırılarının (tutuklama, işkence, katletme vb.) bir etki yaratması, zafiyetler ortaya çıkarmasının görece “anlaşılır” yanı vardır. Lakin yıllara varan hareketsizliğe, tepkisizliğe yol açması kabul edilemezdir. İşte liberalizmin çürütücü etkisi kendisini burada göstermektedir. Faşizmin saldırganlığı karşısında günün ihtiyaçları daha militan mücadele tarzını dayatıyor. Fakat gençliğin aksi istikamete sağa, eylemsizliğe yöneldiği gözlemliyoruz. Faşist saldırılar ise bu pasifliğin teorisi-gerekçesi haline getiriliyor.

Liberalizm her zaman militan ruhu öldürmüştür. Bugün belki teoride değil (Zira hemen her devrimci kesim militan mücadeleyi yükseltme ihtiyacından fazlasıyla bahsediyor) lakin pratikte, eylemsizlikte, bekle-görcülükle, pasifistlikle bunu görmek mümkün. Lafta ne denirse densin faşizme ve emperyalizme karşı etkin bir mücadele örgütlenmediğinde sınıf düşmanlarıyla uzlaşma kapısı aralanıyor demektir.

etmektedir. Ülkemiz mücadele tarihinde de gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist mücadele pratiği bakımından oldukça zengindir. Bu eksende ilk akla gelen '68 kuşağı ve '71 devrimci kopuşudur. Gençlik bu dönemde tarihsel misyonuna uygun olarak militan kimliğini kuşanmış ve eylemselliği ile anti-emperyalist, anti-faşist mücadelesiyle ezilen yoksul halkı etrafında kenetlenmiştir. '71 silahlı mücadele ve devrimci çıkışıyla elli yıllık reformizmi yıkmış, TDH’yi yaratmıştır, Türkiye’de devrimin önünü açmıştır.

Günümüzde, toplum, açlığa, yoksulluğa, işsizliğe, yoğun sömürüye, sefalete karşı büyüyen öfkesine rağmen faşist diktatörlüğün saldırı karşısında sinmiş durumdadır. Toplumsal muhalefet ve devrimci mücadele büyük bir tıkanıklık yaşıyor. Dahası, devrimci mücadele ve devrimci özneler tasfiyecilerle liberalizmin etkisi altındadır. Bu olumsuz tablo doğru-

Bu sebeple başta komünist gençlik olmak üzere devrimci gençlik bu liberal etkilerden sıyrılmakla mükelfildir. Bu başarıldığı oranda, başta bir avuç kişiyle bile olsa militan bir hareketlilik yaratılabilir. Bu sayede toplumsal muhalefetin önündeki buzlar kırılabilir. Gençliğin hareketliliği, TDH’nin büyük bölümünün saplandığı liberal bataklıktan sıyrılmasında da önemli olacaktır. Gençliğin görece az bir kitle ile başlatacağı bir hareketlenme bile kitlelerle sıkı bağlar kurulduğu oranda geniş kitlesel hareketlere dönüşme potansiyelini bağrında taşıyor.

Bu potansiyelin maddi bir güce dönüşmesi Komsomolun omuzlarındadır. Genel politik durumun yarattığı örgütlenme olanaklarını daha etkin kullanarak topyekün saldırı dalgasını kırarak bir anti-faşist, anti-emperyalist hareket oluşturmak dünden daha elzemdir. Hareket her şey değilse de çok şeydir.



Ölmek İstemiyorum!

Bu iki kelimeyi unutmayın asla! Bu iki kelime duyup duyabileceğiniz en unutulmaz acıya, en unutulmaz yardım çağlıklarına dairdir. Hayattan yavaş yavaş kopup giderken, dudaklarımın arasından çıkan ve tüm dünyaya yolladığım feryadımdır!

Nereden bilebilirdim günün birinde, ben de bir darbeyle bütün hayallerimden koparılacağım! Şimdi, sırt üstü düştüğüm fayans döşeli iş yerinin beyaz zemininde ölümün soğukluğunu içim ürpererek bedenimde taşıyorum. Korkuyorum! Hiçbir ölümün soğukluğu, içinde bulunduğum durumdan kötü olamazdı herhalde! Bedenimden damla damla akıp giden kanımın sıcaklığını duyumsayacaktım; ama öyle olmadı. Üşüyor, ağzım, burnum, yüreğim! Üşüyor bütün hücrelerim! Gökyüzü üzerimi sarmalasa ısınır mıydım? Ölüyor bütün hücrelerim ağır ağır. Göz kapaklarım az sonra tamamen kapanacak ve ben gideceğim sahipsizler toprağına!

Etrafımı sarmış olan insan kalabalıklarının görüntüsü silikleşiyor önce... Sesler geliyor kulağıma; ama ne dediklerini anlamıyorum... Anlasam bile, bir saatten sonra benim için anlamı olmayacaktı! Bir ömür sürüyor gibi geçen saniyeleri düşünüyorum. Ve o saniyelerin, son anlarım olduğunu...

Başucumda hıçkırıkları göğşe ulaşan, bedenime tarifsiz acılar veren kızım can olmaya çalışıyor bana, biliyorum. Ellerimden tutuyor, yanaklarıma dökülen gözyaşlarını topluyor minik avuçlarıyla. Beni bırakmak istemiyor biliyorum. Minicik elleriyle güç vermeye çalışırken, ben iyice ürperiyorum. Artık onun varlığı da sadece bir karartı olarak duruyor.

Ölmek istemiyorum! Yaşamak ve küçüğümle beraber güzel bir gelecek örmek... Hayalini kurduğum

yaşamın bir parçasını bile görsem... Hayalini kurduğum gelecek, ölümün soğukluğuyla kuşatılmış vaziyette... Hayal kurmamızı, mutlu olmamızı istemiyorlar. Hayallerimize düşmanlıkları bitmeyecek asla...

Ne ilk oldum ne de son olacağım! Hayat, biz kadınlara yaşama hakkı sunmak konusunda cimri davranıyor. Kaç kadın; eş, sevgili, baba, erkek kardeş tarafından şiddet görmüştür sordunuz mu kendimize? Ben sormadım! Peki, rakamlar gerçeği ifade edebilir mi? Yakıcı gerçekler rakamlarla orta-

tak tak haykırmak istiyorum avazım çıktığı kadar.

Uzaktan gelen ambulansın siren seslerini işitiyorum. Hayata tutunacağım ve kurtaracaklar beni! Korkuyorum ölmekten! Yaşamayı seviyorum çünkü!

Ölmek istemiyorum! Var mıydı ötesi? Dayak yemek, şiddete maruz kalmak istemiyordum! Haklarım vardı, onları yaşamak istiyordum korkusuzca.

Birbirimizin gözlerine bakıyorduk. Karşı karşıyaydık. Gözlerinden nefret

Bıçağın soğuk metalini boğazımda hissettiğimde derinlerden bir çığlık kopardım...

Ölmek istemiyorum! Herkes sessizlik içinde, "ah-vah" ederek izledi. Kimse engellemedi! Tıpkı öncekiler gibiydi her şey!

Ölmek istemiyorum! Ama biliyorum ki, tutunamayacağım bu hayata.

Özgecan'ı, Münevver'i, Şule'yi ve daha nicelerini düşünüyorum gözlerim kapanırken. Şimdi onların yanındayım. Hepimizin hikayesi ne kadar da bir birine benziyor. Onlar da ölmek istemiyor; dayak yemek, tacize-tecavüze uğramak istemiyor...

Ölüm alıyor beni karanlığına; ölüyorum. Kötülüğü son kez yaşadım ve gidiyorum. Arkamdan konuşulacakları biliyorum; daha önce de defalarca dinlemiştim. Kanlı bıçağı tutan suçludur; ama bir tek o değil suçlu olan. Sokaklarda yürürken bakan imalı gözler, okullarda öğretilenler, evlerdeki işbölümü, gazetelerdeki haber

yorumları-manşetleri, mahkeme kararları, televizyon programları, diziler, sinema filmleri, bütün egemen siyasetimiz; sizi siz yapan her şey, bize ölümü yazan her şey. O kadar çok ki suçlu! Öfke ile "İdam!" diye bağırarak üzerini örtüyor hepsinin! Ölümüne ağlayanlar yaşarken öldürülmüş olmama aldırmayanlar kadarlar suçludur. Bu suç bizim hepinizin. Kaldırmadıkça başımızı, başlarımızı utanç yaşatacaklar bize: Ölümün-öldürmenin utancını... "Kadın, çocuk, ağaç ve hayvan olmak bu ülkede kötüdür" utancını yaşadım ölürken! Artık yeter olsun bu utanç. Bu yüzden de ölmek istemiyordum; ama ben de öldüm. Siz; siz yaşıyorsunuz!

Bir YDK'lı



ya konabilir mi? Yüz desem? Bin desem? On bin desem? Kimi "Namus!", "Töre!" diyor. Kimi "Kıskançlık krizim tuttu!" diyor. Her zaman bir kılıf uyduruyorlar yaptıklarına! "Pişmanım!" derken dahi pişkinler, arsızlar, sahtekarlar! Oysa bir cana kıymak, onu çok sevdiği yaşamdan koparmak bu kadar kolay olmamalı! Hatta hiçbir gerekçesi olmamalı.

Ölmek istemiyorum! Kimseye ne yapacağımı sormadan, kimseye hesap vermeden yaşamak istiyorum! Yaşamak ve kendi ayaklarımın üzerinde, bir ağaç gibi dik durmak, tüm zorluklara göğüs gerip, karşı durmak istiyorum! Ama şimdi canımdan can çekiliyor! Gitgide sana yaklaşıyorum. Kalp atışlarım da yavaşladı. Aklımdan o kadar çok şey geçiyor ki her birini

fişkırıyordu. Ağzından salyalar akıtarak bağırma, hakaretler yağdırma ya başladığında korkum depreşmişti. Biliyordum, tanıyordum. Tokatın, yumruğun, tekmenin ilkin nereme geleceğini hesaplıyordum. O ellerin kaç defa zalimce, suratıma patladığını biliyordum. İşte geliyor! Ama hayır! Bu sefer başka bir şey oluyor! Göz alıcı parlaklığıyla metal bıçak cebinden çıktığında, son defa yutkunuyordum artık! Bir son vardı ama böyle olmamalıydı!

Etrafımıza toplanan bir sürü "Erk-ek!" sadece izliyordu! Kimisi telefonunu çıkarmış kaydediyor, kimisi de "kim bilir neler yapmıştı da sonu böyle oldu! Dağ gibi adamın başını yaktı hiç yoktan!" diyerek suçluyordu belki.

Mücadelenin İçindeki Burjuva Ajan; Reformizm

Reformizm her daim sınıf mücadelesinin temel gündemlerinden biri olmuştur. Devrimci mücadelenin en güçlü anlarında olduğu gibi “en güçsüz” olduğu dönemlerde de varlığını sürdürür. Birincisinde devrimi boğmaya soyunur, ikincisinde devrimi düzen içine bağlamayı görev edinir. Göreceli olarak gerileme sürecinin yaşandığı günümüzde reformizm devrim umudunu düzen içine çekmek için kolları sıvamıştır. Kimi devrimci güçlerin “bir ay herşeyi değiştirir” diyebildiği bir zamanı yaşıyoruz. Devrimin karşısına reformizm konulmaktadır. Bu devrimciler için “Yaşamak mı ölmek mi sorusuyla aynıdır” (Luxemburg)

Reformizmi tanımlayacak olursak; kapitalist düzeni tüm aygıtlarıyla yıkmak yerine, kapitalizmin yarattığı sorunları düzen içi reformlarla iyileştirebileceğini düşünmenin teorisi. “Ülkede, iktidarı eski egemen sınıfın elinde bırakan değişikliklere verilen addır” (Lenin)

Tarihsel bağlamda reformizm 19. yüzyılın sonu ile 20. yüzyılın başında tarih sahnesine çıkmıştır. Bu dönem sosyalizmin kapitalizm karşısına çıktığı dönemdir aynı zamanda. Kuşkusuz ki reform anlayışı daha eski bir tarihe dayanmaktadır. Fakat burjuva ideolojisi olarak proletaryanın karşısına çıkışı bu döneme denk gelmektedir. Lassalcılardan Bernstein’e, Krusçevden Deng Siao Ping’e, reformizm proletaryanın içindeki burjuva ajanı olarak her dönem devrimin karşısına çıkarılmıştır.

Düşünsel olarak reformizm idealist felsefeye dayanır. Toplumsal değişimleri devrimci bir anlayışla ele alır, tedrici olarak gerçekleşeceğini savunur. Mevcut düzenin birbiri ardına yapılan reformlarla iyileşeceğini vurgular. Nicel birikimi esas alırken nitel sıçramayı reddeder. Düzenin yıkılmasından ve parçalanmasından uzak durur. Tümünüyle değiştirmek yerine onarmak aksaklıkları gidermekle ilgilenir.

Kapitalizmin yarattığı sorunları sistemin yapısal sorunu olarak görmez. Emekle-sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişkinin dahi reformlarla düzeleceğini öngütler. Üretim araçlarının özel mülkiyetine, artı-değer sömürsüne, ezilen ve sömürülen kesimlerin sefalet içindeki yaşamına karşı uzlaşmayı önerir. Sınıf savaşımında burjuvazinin devasa örgütlülüğüne ve zor aygıtlarına karşı mücadelede şiddeti gereksiz

görür.

Bu genel özellikleri itibarıyla reformizm burjuva iktidarının devam etmesinin teorisi. Ezen ile ezilenler arasındaki çelişkinin çözümü olarak çelişkisiz bir toplum fikrini ileri sürer. Düzenin yarattığı sorunlara “duyarlı oluşundan” dolayı işçi sınıfı ve ezilenlerden yana gözükür fakat savunduğu düşüncelerle burjuvazinin safında yer almaktadır. Egemen sınıflara olan karşıtlığı “reform yapılısın”la sınırlıdır. Bu korkak, çekingen, ikircimli tavrı onu devrim karşıtı yapmaktadır.



MLM’ler reformları amaç olarak görmeyizler. Nihai amacın bir aracı olarak ele alırlar. Kurulu düzeni yıpratmak, demokrasi mücadelesini geliştirecek, sınıf mücadelesinin önünü açacak, geniş kitlelerde uzlaşmacılığı değil sınıf karşıtlığını ve mücadele bilincini geliştirecek reformları destekler, karşı çıkmaz. “Reformlar egemen sınıftan, iktidarı sürerken alınan tavizdir.” (Lenin) Bunun ötesinde reformları amaç haline getiren tüm yaklaşımlar reddedilmeli ve cepheden savaş açılmalıdır. Devrimin karşısına reformizmin konulmasına asla izin verilmemelidir.

TDH’nin tasfiyeci süreç karşısında ideolojik ve politik konumlanışının temel göstergelerinden biri de reformizmdir. Topyekün saldırılara karşı örgütsel yapıyı koruma, legal olanakları daha etkin kullanma, kitlesel taban oluşturma politikasının ötesine geçen bir yaklaşım söz konusudur. Devrim diye haykırarak parlamentoyu, seçimleri ve diğer legal alanları kutsamanın örnekleri daha sık görülmeye başlandı. Zor ve devlet karşısındaki devrimci tavrı Gezi Direnişi sürecinde budanmaya çalışıldı. Örgütü, örgütlenmeyi,

devrimci şiddeti bulanıklaştıran anlayışlar daha bir açığa çıktı.

“Yeni” olarak ortaya atılan teorilerle devrimciler mahkum edilirken aslında eski teoriler yeniden keşfedildi. Kadrosal ve kitlesel darlaşma, sınıf mücadelesini geliştirememeye, tasfiyeciliğe karşı ideolojik duruşu koruyamama gibi etkenler Marksist zeminde var olmayı aşındırdı. Kendini var etme adına “yeni” teorilerle “Marksistler(!)”, liberal, reformist ve revizyonist teorileri gün yüzüne çıkardı. Seçimlere katılmak, mecliste sandal-

TDH bileşenlerinin, özellikle Kaypak-kaya mirasçısı olduğunu iddia eden bir siyasetin, tıpkı reformist siyasetler gibi “faşizmi geriletme” söylemiyle sandığa yönelmesi burjuva ideolojiye saplanmaktır. “AKP faşizmi” diyerek, faşizmi burjuva diktatörlüğünden, sınıfsal özünden soyunduranların CHP’yi faşist görmemesi Kaypak-kaya yoldaşın programatik görüşlerinden uzaklaşmasının ötesinde burjuvazinin “güvenli limanına” demir atmasıyla eş anlamlıdır. Tasfiyeci süreç karşısında ideolojik savrulmanın geldiği nokta hakim sınıflar arası iktidar kavgasında taraf olmak, seçimlere katılmak, dümeni reformizme kırmaktır.

Reformizmin bir diğer özgün biçimi kimi örneklerde görüldüğü üzere silahlı mücadele vermesidir. Bu, bir hareketi reformist olmaktan kurtarmaya yetmez. Mesele silahların kullanımı değildir, hangi amaç için kullanıldığıdır. Ulusal hareket özgünlüğünde T. Kürdistanı için silahlar “meşru savunma”, “barış”, “demokratik siyaset”, “kültürel-özerk haklar” için kullanılmaktadır. Bunların hiçbirisi ulusal sorunun nihai çözümü değildir. Lenin’den Kaypak-kaya yoldaşa ulusal sorunun nihai çözümü UKKTH’dır. Bunun dışındaki ideolojik yaklaşımlar, düzen sınırlarına hapsolmuş yaklaşımlardır. Dolayısıyla silahların varlığı, reformizme özgün bir biçim kazandırmaktadır.

Son tahlilde günümüzde reformist hareketler kendilerini Kemalizme yedekleyerek var etmeye çalışmaktadırlar. Düzen partilerine –özellikle CHP’ye- doğru bir kayış söz konusudur. TDH bilenlerinde ise kendini var etme zemini olarak reformizme yönelim daha bir artmış durumdadır. Daha özgün bir ifadeyle Marksizm adına proletaryanın ve ezilen kesimlerin kurtuluşu-özgürlüğü için burjuva ağızyla konuşulanların sayısı her geçen gün artmaktadır.

MLM’ler için acil ve önemli olan tasfiyeci süreçle birlikte yayılan reformist dalgaya karşı, bir dalgakıran olarak her alanda devrim şiarını yükseltmektir. Topyekün saldırılar karşısında bir kişi kalınsa bile direnişi örgütlemektir. Reformizm çürütür, zayıflatır ve tüketir; direniş, geliştirir ve güçlendirir. Reformizme ve onun görünüm biçimlerine karşı ideolojik mücadeleyi yükseltelim saflarımıza sirayet etmesini engelleyelim.

Seçimler nedeniyle politize olan emekçi halkımıza sandık çağrılarını yapılıması, belediye seçimlerinin “kurtuluş” gibi gösterilmesi reformist siyasetler açısından “anlaşılır” bir durumdur. HDP’nin liberal konumu, ulusal hareketin pragmatist siyasetiyle örtüşürken siyasetiyle örtüşürken, ulusal sorunun çözümünde onlar açısından “belli bir yeri” vardır. Fakat

Bel Kemiği Olmayan “Devrimcilik”; Oportünizm

Devrimci faaliyet yürütürken proleter ideolojinin gerektirdiği devrimci ilkelere bağlı kalmadan, devrimci saflarda var olmak mümkün değildir. Devrimcilik, ciddiyeti ve samimiyeti pratik mücadelede gösteren devrimci öznelerce yürütülen bir mücadeledir. Rotası olmayan gemiye hiçbir rüzgarın yardım edemeyeceği gerçeğinden yola çıktığımızda çizgisi oportünist olanların da aynı düzlemde olduğunu söylemeye gerek yoktur. Proletaryadan yana görünüp de burjuvaziden yana oynayan bir iflah olmazlıktır söz konusu olan. Günümüz sınıf mücadelesinin genel seyrine baktığımızda devrimci öznelerin pratik mücadelesinde, ideolojik duruşlarında oportünizmin her tür-lüsüyle karşı karşıya oldukları görülecektir.

Oportünizm; “Günübirlik çıkarlar için büyük, temel düşüncelerin unutulması, gelecekteki sonuçları dikkate alınmadan yönelinen geçici başarılar ve bu başarılar adına verilen mücadeleler, hareketin bugünü için geleceğin feda edilerek yüzüstü bırakılışı tüm bunların makul gerekçeleri olabilir. Ama bütün bunlar oportünizmdir ve oportünizm olarak kalır. Üstelik dürüst oportünizm belki de bütün oportünizmlerin en tehlikelidir.” (Engels)

Bu tanımın günlük yaşamda veya pratik mücadeledeki özce ifadesi ilkesizliktir. Nihai amacı yoktur günübirlik çıkarları esas alır. Bunu sınıf mücadelesinin her aşamasında görmek mümkündür. Mücadelenin çetinliği ve şiddetine karşı barışçıl ve uzlaşmacıdır. Politikada “geçici başarılarla” yönelirken esas amacı ve geleceği göz önüne almaz. İdeolojik olarak “cepheden savaş açtığı” burjuvaziye karşı değil, “her koşulda yanında olduğunu” söylediği proletarya karşısında konumlanır. Proletaryanın sınıf bilincinin ve sınıf mücadelesinin gelişmesine engel olur. İşçi hareketini ve devrimci mücadeleyi böler, atomize eder. Enternasyonal proletaryanın birlik, dayanışma ve mücadelesine zarar verir, enternasyonalizmi parçalar. Devrimci mücadelenin nihai amacını burjuvazinin ayaklarının altına serer.

Oportünizm kavramı olarak siyaset alanına 1860’ların sonlarında girdi. 1891’de, Engels’in yukarıda alıntılan tanımla birlikte devrimci basında da görülmeye başladı. Lenin ve Lüksemburg’un, dönek Bernstein ve Kautsky’e karşı verdikleri ideolojik mücadelede revizyonizm ve refor-

mizme eş anlamlı olarak kullanıldı. II. Enternasyonal’in I. Emperyalist Paylaşım Savaşı’na karşı almış olduğu “savaşı destekleme” tavrıyla oportünizm uluslararası bir nitelik kazandı. Geçmişten günümüze oportünizm en keskin devrimci söylemler eşliğinde, sınıf mücadelesinin, burjuvazinin iktidarına yönelmesinin önüne geçen küçük burjuva hastalıklardan biridir.

TDH içinde bulunduğu kriz halinden uzun süredir çıkabilmiş değil. İdeolojik ve politik açmazlar, tasfiyeci saldırılarla birlikte ideolojik kırılmalara dönüşmüş durumda. Mücadelenin geliştirilememesi karşısında “bir yol açma” iddiasıyla “yeni” düşünce ve taktiklere sarılanlar “dürüst oportünistler” olarak bir kez daha tarihe yazıldılar. Bunlar, bugünün çıkarlarını esas olarak özgür geleceği, burjuvaziye feda ettiklerini göremeyecek kadar “yeni”nin peşinde koşmaktadırlar. Öyle ki Marksizmin temel teorilerini devrim adına tartışmaya açıyorlar. Keskin savaş nidalarıyla yurtdışına iltica etmekte beis görmüyorlar.



Sınıf mücadelesinin göreceli olarak gerilemesine paralel yaşanan darlaşma, dar grupçuluğu doğurmaktadır. Dar grupçuluk devrimci siyasetlerin pratiğine, halkın-devrimin çıkarının yerine kendisinin, kendi örgütünün çıkarlarını koymak olarak yansımaktadır. Politikada kitlesel bir güç olabilme adına sınıf mücadelesinin ulusal mücadele için terk edildiğine tanık oluyoruz. Kitle hareketlerini yakalama ve kitlelerle bütünleşme adına CHP’nin seçim sloganı dergi sayfalarına taşınmakta. Kitlelerin öncü ve örgütlü gücü olmanın gereği olarak kitleleri sorunun asıl merkezine yönlendirmek, örgütlemek yerine parlamen-

toya kucak açılarak, öncü ve örgütlü güç olma misyonu düzen partilerine bırakılıyor.

Ulusal, din, cinsiyet ve çevre sorununu sınıf kategorisine yükseltip, başlıca çelişmeler arasına alarak, esas mücadele alanı olarak belirleyenlerin bunu sınıf mücadelesi için yaptıklarından şüphe yok. Fakat bu politikanın daha önce keşfedilmiş kimlik siyaseti veya sivil toplumculuk olup devrime hizmet etmeyeceğine de şüphe yoktur. Toplumsal sorunlar konumlandıkları deneyimlerle sabitlenmiştir. Sabit olan bir diğer konu da devrim çığırkanlığının altında yatanın katıksız oportünizm olduğudur. Oportünizm mücadelenin seyrine göre şekil alır.

Güçlü olduğu dönemde en ceval birlikli kesilir. Marksist külliyyattan seçkin alıntılar yaparak birlikteliği savunur. Tam tersi durum söz konusu olduğunda yani güçsüz olduğu dönemde Marksizmi anında unuttur. Birlik olmanın devrim için değil kendi çıkarına uymadığı içindir bu tavr. Dahası “kendimizi ifade edemiyoruz” diyerek içinde bulunduğu birliği de parçalar.

Oportünizmin özeleştirisi diye bir kaygısı yoktur. Dünyada ve Türkiye’deki gelişmelere, özellikle halk hareketlerine dair belirlemelerdeki devrimci öznelerin pratikleri oldukça öğreticidir. Parlayan her şeyin altın sanılması gibi halk hareketlerinin hemen hepsinin “devrim” olarak nitelendirilmesine karşın “devrim”in bir türlü gerçekleşmemesine dair hiçbir özeleştiril yaklaşımın olmaması bu anlamıyla şaşılacak bir durum değildir. Zira o oportünizm en bariz hatalarda dahi halka, devrime karşı bir sorumluluk taşımamaktadır. Özeleştirisi, halka ve devrime karşı ciddiyetin, samimiyetin ve dürüstlüğü

göstergesi olarak devrimci bir ilkedir. Oportünizmin söz ve eylemi arasında tutarsızlık vardır. Bu politika yapış tarzında olduğu kadar mücadelenin her aşamasına yansımaktadır. Bir yandan devrimciliği savunurken diğer yandan kapitalist yabancılaşmanın sıradanlaştırdığı ilişkileri devrimci saflarda yaşatmaktan geri durmaz. Devrimci ciddiyeti, samimiyeti ve sorumluluğu bir kenara iterek temsil düzeyinde olsa bile yalan söylemeyi sorun olarak görmez.

Bugünün temel sorunlarından en önemlisi TDH bileşenlerinin kendisini ideolojik ve politik olarak var etmesi değildir. İdeolojik ve politik olarak kendisini nerede konumlandığı sorunudur asıl mesele. Dün ile karşılaştırıldığında söylem ve iddianın pratik politikaya yansımaları Marksizm zemininde gerçekleşiyordu. Bugün ise söylemde Marksizm korunurken pratik politikadaki konumlanış burjuva liberalizmidir. TDH bileşenlerinin devlet karşısındaki konumlanışı, ulusal ve kadın sorunu gibi diğer toplumsal sorunlara karşı duruşu ve çözüm olarak ortaya koydukları Marksizm merceği ile incelendiğinde oportünizm görülecektir. Sandıkla demokrasi arayanların ve “üçüncü yol” teorisine inananların devrimcilik adına yaptıkları şeyin tanımı “dürüst oportünizm”dir. “AKP faşizmi”, “Saray faşizmi”, “Erdogan/Saray” tabirlerindeki sorun sadece CHP’nin faşist niteliğinin görülmemesi değildir. Esas olarak devlet faşizminin veya faşist diktatörlüğün görülmemesidir. Revizyonist ve reformistler için “anlaşılar” olan bu durum söz konusu devrimci bir özne olduğunda açıktan katıksız bir oportünizmdir. Uzun süredir yaşanan kriz, burjuva liberalizmine dümen kırılarak aşılmayacaktır. Tam aksine akıntıya karşı yüzerek tüm mevzilerde sonuna kadar direnerek ve sınıf mücadelesini geliştirerek aşılabacaktır.

İçinden geçtiğimiz tasfiyeci süreçte, ideolojik duruşunu koruyamayanların savrulduğu ilk durak oportünizm olmaktadır. Devrime karşı devrimcilik yapılarak Marksizmin 150 yıllık zengin tarihsel deneyimi ve birikimi yozlaştırılmakta, burjuva ideolojiye teslim edilmektedir. Oportünizme karşı mücadele, her alanda Marksizmde ısrar etmektir. MLM’ler sınıf mücadelesinin andaki fırsatlarından yararlanarak devrimci mücadeleyi geliştirmek suretiyle oportünizmi geriletebileceğinin bilinciyle devrimci mücadeleye sarılmalıdır.

Savaşın Eşiğindeki Güney Asya Isınırken...

Geçtiğimiz şubat ayında savaşın eşiğine gelen Hindistan ve Pakistan hattındaki gerilim; Hindistan'daki Modi hükümetinin Cammu Keşmir'in özel statüsünü kaldıran kararı meclisten geçirmesiyle yeniden alevlenmiş durumda.

Bugün ABD ve Çin'in emperyalist emelleri arasına girerek daha fazla sıkıştığı görülen bu iki ülke arasındaki tablo yeni bir durum olmasa da nükleer silahların da devreye girebileceği bir savaş durumunun sonuçları geridönüşümü olmayan büyük bir yıkım ve yokoluşa neden olabilecek bir cidiyete sahip...

İki ülke arasındaki gerginliğin tarihsel sürecini hatırlayacak olursak; bilindiği gibi 20. yüzyıl emperyalizmin sömürgecilik siyasetinin iflası olarak sömürge ulusların sömürgeci devletlere karşı direniş ve isyan dalgasıyla sarsılmıştı. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası sömürgeci devletler sömürgelerini yarı sömürgeleştirerek şekilsel de olsa bu ülkelerin bağımsızlıklarını tanımak zorunda kaldı. Ancak yeni durumun yani yarı-sömürge politikasının dünya halkına faturası yer yer sömürgeci dönemi aratmayacak derecede ağır ve çatışmalı süreçleri de devam ettirerek şekillendi. Böl-yönet politikası emperyalizmin özellikle bazı coğrafyalarda yarı sömürgeler için belirlediği temel politikalarından biri oldu. Bir bütün olarak Ortadoğu etnik, dini, kültürel vb. birçok hassasiyet gözardı edilerek cetvelle çizilen sınırlar ve oluşturulan sözde bağımsız gerçekte işbirlikçi devlet ya da devletçiklerle bu politikaların uygulanma sahası olarak büyük bedeller ödedi, ödemeye de devam ediyor.

Hindistan, bugün her ne kadar kendi bölgesinde etkili bir devlet olsa da emperyalizmin bu politikasının bir parçası olarak 1947'den günümüze kadar yarı-sömürge ülkelerin benzer hatta tipik örneği diyebileceğimiz çelişki ve çatışmaların yaşandığı ayrıca uzun bir sömürge tarihi olan bir devlettir.

1947'de İngiliz sömürgecileri Hindistan'ı terk etmek zorunda kaldığında İmparatorluk döneminde gelişmeye başlayan Hint milliyetçiliği ve Hindistan içindeki ayrılıkçı hareketlerin yoğun mücadelesi sonucu Pakistan'ın

da ayrı bir devlet olarak kuruluşu sağlanmıştı. Ancak o dönem yine prenslik olarak yönetilen Keşmir'in durumu (Hindistan'a mı yoksa Pakistan'a mı dahil olacağı) belirsiz kalmış dönemin sömürgeci devleti İngiltere kararı Keşmir'e bırakmıştı. Yönetimin Hindu, halkın ise büyük bölümünün Müslüman olduğu Keşmir bu tarihten sonra parçalanmış toprakları ve halkıyla "kullanışlı bir sorun" olarak yaklaşık 70 yıldır varlığını sürdürmektedir.

1949'da yaptığı bağımsızlık referandumu Hindistan tarafından kabul edilmeyen Keşmir için iki ülke 1947, 1965 ve 1999 yıllarında savaşmışlar.



Bugün Hindistan Keşmir'in %45'ini Pakistan ise %35'ini kontrol ediyor. Bölgenin %20'si ise bölgede hak iddia eden Çin'in kontrolü altında. Keşmir'in Pakistan kontrolü altında bulunan bölgesinde çeşitli silahlı örgütlerce Hindistan'a dönük gelişen saldırıların ve iki ülke arasındaki daha pek çok sorunun neden olduğu gerilimli ilişkiler sürmektedir.

Özellikle Hindistan'ın Pakistan'ı terör destekçisi olarak suçladığı bu süreçte 14 Şubat'ta Pakistan merkezli Ceş-i Muhammed örgütünün (bu örgüt Keşmir'in Pakistan'a bağlanması için mücadele ediyor) saldırısı sonucu 44 askerini kaybetmesi ve 20 askerinin de yaralanmasından sonra 26 Şubat'ta Hindistan savaş uçaklarının Pakistan'ın kuzey batısını vurmasının ardından Pakistan'ın Hint savaş uçaklarından ikisini vurunca iki ülke yeniden savaşın eşiğine gelmişti.

Karşılıklı patlatılan silahların ardından gerilimli süreç Pakistan ve Hindistan arasında lokal de olsa karşılıklı top

atışları üzerinden devam etti.

Pakistan, Hindistan'ın sert söylem ve saldırılarını karşılıksız bırakmasa da Hindistan ile giriştiği ve her seferinde yenilgiyle çıktığı üç savaşın ardından ucu açık Hint saldırganlığının sonu her koşulda felakete sonuçlanacak yeni bir savaşa girmek istemediğini de gözlemiyor.

Gelelim Hindistan'ın Cammu Keşmir hamlesine... Hindistan yönetimi açısından Cammu Keşmir'in özel statüsünü kaldırma isteği yeni değil. Modi hükümetinin Hint milliyetçisi faşist bir partisi olan Bharatiya Jonata Partisi'nin (BJP) uzun süredir Keşmir'in özel statüsünü kaldırma çalışması

dokusunu ve ekonomik yapısını değiştirmeyi hedefleyen bir yerde durmaktadır.

Alınan karar karşısında Pakistan tarafından Hindistan'ın bu hamlesinin illegal olduğu, bölgenin statüsünün BM-Güvenlik Konseyi kararları ile korunduğu ve Hindistan'ın tek taraflı bir kararla bölgenin statüsünü değiştiremeyeceği ve Hindistan'ın bu kararına karşı bütün seçeneklerin değerlendirilebileceği yönünde pek çok açıklama yapıldı. Ancak gelinen noktada Hindistan'ın bu kararının ardından gözlerin yeniden çevrildiği Hindistan-Pakistan hattında gerilim hızla tırmanıyor. Keşmir sınır hattında bir kez daha tetiğe basmasının ardından çıkan çatışmada 3 Pakistan ve 5 Hindistan askerinin ölmesi, gerilime yeni bir ivme kazandırdı. Hindistan 1999'da imzaladığı; bir savaş durumunda nükleer silahı ilk kullanan taraf olmayacağını beyan eden anlaşmadan geri dönebileceğinin sinyalini bizzat Savunma Bakanı Rojnath Singht'in "Bu zamana kadar sadık kalındı, gelecekte ne alacağı sonuçlara göre belli olur" sözleriyle verdi. Singht'in sözlerini herhangi bir Hindistan saldırısının karşılıksız kalmayacağı sözleriyle yanıtlayan Pakistan Başbakanı İmran Han, Modi hükümetini faşist Hindu milli-

yetçisi olarak ifadelendirip "özgürlük mücadelesinde birleşen bir halkı hiçbir güç durduramaz" sözleriyle Pakistan'ın Hindistan'a karşı meydan okuyan tavrını sürdürdü.

Şubat krizinin ardından uluslararası alandaki "bloklama" olarak da yorumlanabilir. Türkiye, Çin, Rusya ve İran, Pakistan'ın yanında yer alan açıklamalar yaparken ABD ve Fransa gibi ülkeler ise Hindistan yanlı açıklamalar yapmışlardı. Emperyalist blokların, irili ufaklı bölge ülkeleri gibi pek çok çıkar odaklarının üzerinden hesap yaptığı bu krizde, uluslararası devlet ve kurumların "itidal" çağrıları da oldukça sıradanlaşmış durumdadır. Cammu Keşmir'e asker yağın Hindistan'ın bölgeye uyguladığı çeşitli yaptırım ve kısıtlamaları tam bir ablukaya dönüşmüş durumda. Hindistan ve Pakistan'ın Cammu Keşmir üzerinden çektikleri silahların karşılıklı olarak ellerden bırakılıp bırakılmayacağını Güney Asya halkının uyanacağı sabahların da rengini belirleyeceğini söylemek hiç de abartı olmayacaktır.

Dağ ile Nehir; Sinan ile Rıza

Mağaranın önünden havalanıp, yükseklerle doğru kanat çırpan parmak kuşunun ardından baktı bir süre. Muhtemelen soğuk, parmak kuşunun da nefesini yakıyor, diye düşündü. Güneş bile sonbaharın bıçak kesiği soğuğuna güç yetiremiyordu. Gerillanın soğuğa çarpan nefesi, buhar olup mavi göğe yükseliyordu, renksiz.

Mağaranın koyu karanlık girişinde yere sıfır uzanmış; ara sıra kafasını aydınlığa çıkarıyor, yamaç aşağılara, yan taraflarına bakıyor, geri geri sürünerek yerine dönüyordu. Elindeki topçu dürbünü ile araziye zibil gibi yayılmış düşmanı izliyordu. Bugün, düşmanın arazideki üçüncü günüydü. Bir şey yapamamak, operasyon ve soğuk.

Oysa daha aşağılarda bir yerlerde sessiz, soğuk aktığını biliyordu Tağar'ın. Yakın bir yerlerde yoldaşlarının da kendisi gibi mevzilenmiş düşmanı gözetlediklerini de... Kim bilir, giderek ayrıntılara dokunan düşman belki de yoldaşlarına yaklaşıyordu. Daha kötüsünü aklına getirmek istemedi. Tekrar soğuğu hatırladı.

Soğuk! Gövdesinin üzerine geçirdiği mont, kazak, içlik... Bacaklarına geçirdiği içlik ve şalvar... Beline dolanan şütk, ayaklarında iki çift çorap, ellerinde iki kat eldiven kafasındaki bere... Hiçbiri soğuğa kâr etmiyordu.

Yetmiyormuş gibi bir de su soğuktan beter. Kayalara konmuş toz, gerillanın her hareketinde uçuşuyor, ağız içine doluşarak susuzluğunu katmerleştiriyor. Altı kişiydiler ve operasyonun ikinci gününe başlarken suları bitmişti. Aşağıda Tağar avuç avuç akıyordu, onlar ise susuz. Her öğünde de salamura peyniri olmasaydı bari. Safi tuz. Yıkayıp az da olsa tuzunu alabilseydiler neyse... Su sanki damarlarından akıyor gelip beynine yerleşiyordu. Merak, soğuk ama ille de su. Su başkaydı aşağıda Tağar ağız dolusuydu.

Biraz öne doğru sürünüp yakınlarına baktı tekrar yerine döndü karşıda dağın yamacından mor bir duman yükseliyordu. Dağ susmuş öylece duruyordu. Dağdan yana ne ses ne bir seda, bağrında tüten duman kendi göğsünde yanmıyormuş gibi; niye bir yerlere çekip gitmiyor ya da yakınların üzerine devrilip yıkılmıyordu. Öyle durmuş, dikiliyor bağrında yangın... Dağda ses seda yok oysa kalabalık dağın her yerini mermilerle delik deşik ediyor, bombalarla çukurlar açıyor.

gerillayı ısıtıyor, Tağar ise her şeye rağmen akıp gidiyordu. Aşti deresi de öyle, kesin... Mermi sesleri, seslerini bastıramıyor, kalabalık onları durduramıyordu. Dağ öylece durmuş, onlar konuşuyor, haykırıyor, coşuyor, akıp gidiyorlar. Evet evet dağın yerine onlar konuşuyordu kesin böyleydi. Yani doğa haksızlığın karşısında boyun büküyor, sırt çevirip çekip gitmiyordu. Susmuyordu da. Ta yüreğinden çıkıp gelen Aşti deresi haykırıyordu. Hani insanın yüreğinden bir şeyler

edemediği soğuğu alt ediyordu. Bir garip duygu, karışık, telaşlı, korkulu... Gerillanın kanını hareketlendiriyor, ısıtıyordu işte. İlk böyle bir etki yaratıyordu sesler fakat mermilerin telaşı bu etkiyi tersine çeviriyor gitgide. Ayrıntılara dokunan düşman her dokunuşunda onlarca mermi yakıyor. Düşmanın bu telaşı gerillayı rahatlatıyor, ağzının kenarına muzip ve emin bir gülümseme gelip konuyordu. Korkuyorlar, kesin...

Yoldaş sıcaklığı hiç abartısız! Komiser yoldaş haberleri dinliyor. Aliboğazi'ndeki operasyonda terörist ölü ele geçirilmiş. Beş piyade tüfeği çok sayıda yaşam malzemesi. Doğru mu? Yanlış mı? Doğru olabilir, operasyonun üçüncü günü. Düşman iyice yerleşti. İki gündür yoldaşların olduğu taraftalar, dün akşama doğru ellerinde sarı torbalarla yukarı çıkıyorlardı. Burası da ne lanet yer düşman hareketlerine tam hâkim olamamak. Tuzlu peynir, bir lokma ekmek, mecbur. Her an her şey olabilir. Boş su bidonu... Su!

Beş ölü yalan olabilir. Ya doğruysa? Bir şey yapamamak, haber alamamak. Sadece tahmin ve temenni... Böylesi anları hiç sevmiyor. En iyi çözümlü düşünmemek oluyor. Aksi takdirde parça parça kemiriyor düşünceler. Baharda Sinanlar şehit düştüğünde de böyle olmuştu. Sinan deyince aklım dağa gitti, yine...

Bu sene, o dağları aşarken aklına hep Sinan düşmüştü, Sinan'ı dağlara benzetmişti. Sessizdi Sinan da, dağlar gibi... Haksızlığın, çarpıklığın, bozukluğun karşısında dikilir dururdu Sinan, gitmezdi. Boyun bükmezdi. Şimdi karşısında bağı yakılan dağ nasıl çekip gitmiyorsa öyle dimdik duruyorsa Sinan da öyle, kesin. Dağdı Sinan.

Dağdan yükselen mor dumanların maviye yükseldiği yerde Sinan'ı görür oldum. Yine öyle dağ gibi gülümsüyordu. İnsanı kendine çekiyor, parlak siyah gözlerindeki gülümseme. Sarıyordu, ısıtıyordu dağ gibi. Hani bir dağın karşısında durur da heybe-



Yetmiyor ellerindeki kibritlerle onu nefessiz bırakıyorlar.

Aşti suyu gelip Tağar'la buluşuyordu. Gerilla bu buluşmayı göremese de iyi biliyordu. Avucunun içi gibi hem de. Kulağı Tağar'a gitti, çok derinden uğultusu geliyordu. Akıp gidiyordu, yine öyle, kesin.

Kıyısında telaşlı mermilerle koşuşturur duruyorlar; çarpıyor, sekiyor, saplanıyor, sıyrılıyor, vınlayıp duruyorlardı. Hep öyle telaşlı aralıksız, boşluk bırakmadan... Mermiler gerillanın gizlendiği mağaranın bulunduğu derenin Tağar'a kavuştuğu yerde kalabalıklaşmışlardı. Sesleri dereden yükseliyor, yayılıyor, bir yerlere çarpıp dönüyor, kulağının içine doluyorlardı. Mermi ve bomba sesleri

doldura doldura gelir ya boğazına; bütün vücudu dolar insanın, ısınır, titrer, aynı öyle... Dağın dili Aşti Deresi'ydi. Bu kesin böyleydi...

Epeydir dağlarda yaşıyordu ve birçok dağ görmüştü. Hepsisi de yeryüzündeki haksızlıkların böğrüne bir hançer gibi saplanmış, öyle dimdik duruyorlardı. Onların dili kesin keskin yüreklerinde kaynayıp gelen nehirlerdir. Bu böyleydi... Şimdi karşısında görünen dağın bağrında tüten yangına dağ sessiz değildi. Çekip gitmiyordu da öyle dimdik duruyordu. Konuşuyordu Aşti Deresi... Evet evet dağların dili nehirlerdi, bu böyleydi...

Gerilla iyiden iyiye ısınmıştı. Mermi ve bomba sesleri kat kat elbisenin yetmediğine yetiyordu. Güneşin alt

tinden ürker ya insan, korkmaz ama. Aksine dağı sarar, içine çeker. Tutamaz kendini. İnsan dokunmak ister dağa, daha içlerine doğru ilerlemek ister, daha yakın olmak ister, merak eder dağı, dağın ardını, aynı öyle... Sinan'la ilk karşılaştığı anı düşündü, abartmıyor. Aynı böyle hissetmişti. Daha fazla ikna oluyordu. Evet evet Sinan dağıdı.

İşte Sinan gelip durmuştu, dumanların maviye değdiği yerde, gitmiyordu. Kocaman kara gözlerindeki gülümseme silinmemişti. Resmi tamamlamaya çalıştı. Esmer yüzünde bembeyaz dişleri parıltıyor, zayıf bedeni uzuyor, ince elleri büyüyor. Zayıf gövdesine ters olarak güçlüydü Sinan. Çalışkan, yorulmaz, bu kadar enerji ve gücü nereden alıyordu, o zayıf bedene o güç nereden doluyordu? Kuşkusuz inançlıydı Sinan ve inancı dolduruyordu gücü zayıf bedenine, ortaya sağlam bir irade çıkartıyordu. Bir de aşağıdaki yaşamında yoksulluğu tanıyor oluşu, onu yaşamış olması ve kendisi gibi kara kuru yoksulları canı gönülden seviyor oluşu. Sanırım bunun nedenleri bunlar olsa gerek. Evet evet! Sinan da aynı bu dağ ve öteki dağlar gibi kocaman güçlüydü. Sinan dağıdı. İşte nasıl, şu karşıki dağ çekip gitmiyorsa, Sinan da çekip gitmiyorsa,

Sinan da dumanın maviye değdiği yerde durmuş öylece çekip gitmiyor. İnada inat... Sinan bir kere yapacağım dedi mi yapardı. Nasıl ki inandığı düşünceler uğruna gözünü budaktan esirgemediyse, aynen öyle. Sadece konuşmaz, konuştuğunu yapar. Aynen de böyle. Durmuş gitmiyor Sinan, esmer Sinan. Düşünceleri de kimliği de teni gibi esmerdi. Belki bu yüzden insan kendini Sinan'ın yanında o kadar rahat hissedirdi, bir dağa sırt vermiş gibi güvenli.

İnsan bilirdi, sırtından hançerle vurulmaz; arkadan iş çevrilmez, yarı yolda terk edilmez, yalan konuşulmaz. Bir kere yola çıkılmışsa o yol yürünecek. İnsandı Sinan, nasılsa öyle. Doğruya doğru; yanlışa yanlış. İnsandı Sinan. Gözlerinin ferinden belliydi bu. Kocaman yüreği gözlerinden taşıyordu. Nasıl, şu dağın yüreği içine sığmıyor,

kaynayıp kabarıyor ve çatlatıp dağı köpürürcesine taşıp akıyor ve hiçbir şey durduramıyor onu, tıpkı öyle. Sade görünürdü Sinan, bir dağ gibi. Dağa da bakınca öyle görünür. Dikliği dik değilmiş gibi, çıkması kolay olur diye düşünür insan. Ayrıntıları kendini belli etmez. Yaklaştıkça, dokunduğça, dolandıkça, tırmandıkça tanır dağı insan, tıpkı Sinan gibi. Fedakardı Sinan tıpkı dağ gibi, dağı, ağacı, çiçeği emzirir. Kurdu, kuşu besler. Taşla yosunu yeşertir. Sinan yoldaşlarını gözetir, bir iş, bir zorluk varsa; "önce ben" der. Kendi yapabileceği işi başkasına yaptırmaz.

Sinan gülümsüyordu gerillaya, öyle



durmuş dumanın maviye değdiği yerde. Neden sonra Sinan'la birlikte şehit düşen Rıza geldi aklına. Bunu gayet doğal karşıladı. Bu durum ikisi şehit düşmeden önce de böyleydi. Sinan'dan bahsedildiği yerde Rıza mutlaka akla gelirdi ya da tam tersi. "Rıza" dedi kendi kendine... Şimdi yanında olsa söyler dururdu, "Şunlara bak nasıl da yakıyorlar. Bunlar da hiç mi Allah, kitap korkusu yok bawemin." Dur Rıza, sabırsız Rıza.

Rıza da Sinan gibi. Sinan, nasıl bir yanlışın veyahut haksızlığın karşısında dağ gibi dikilir durursa Rıza da bir o kadar konuşur haksızlığın karşısında. Şu Aşti suyu nasıl konuşuyorsa öyle. Rıza'nın fark ettiği ya da doğru olsun- olmasın hissettiği haksızlık göz ardı edilemez. Ya çözülecek ya da çözecek. Nasıl bir kaynak suyu, kaynağında duruyorsa; Rıza da öyle. Birçok

şeyin karşısında gözlerini tutamayıp fal taşı gibi açması, ağzını açıkta unutmaması belki de bundandır.

Kocaman bir vicdandır Rıza. Sesinin yanık yanık titremesi boşuna olamazdı. Rıza da gelip Sinan'ın durduğu yerde durdu, dumanın maviye değdiği yerde. Ne de iyi anlaşıyorlardı. Sinan ile Rıza'nın bu kadar iyi anlaşmaları da tesadüf olamazdı. Kim bilir Sinan'ın rahat dillendiremediğini Rıza dillendiriyordu belki de. Bakışları, düşünceleri, duyguları benzerdi ki iyi anlaşılıyorlardı. Evet evet... Rıza, Sinan'ın dili olmalıydı. Sinan dağ ise Rıza dağın yüreğinden fıskıran, dökülen, akan kimi zaman coşan kimi zaman duru-

Tesadüf değildi ikisinin birlikte şahadetleri. Komutan yoldaşın grubu savunmak için ikisini görevlendirmesi; ikisinin görevlerini tereddütsüz yerine getirmeleri. Gerilla ikisine dair düşüncelerini doğrulamak istercesine bilinçaltında dolanıp durdu, dışarda mermiler vınlamaya devam ediyordu. Hep aynı telaş, aynı heyecanla. Göğegıdım gıdım doluşan bulutlar. Bu sonbaharda farklı alandan gördükleri yoldaşların anlattıklarını anımsadı. Onlardan, köylülerden ve milis yoldaşlardan duymuşlardı. Düşmanın yayınladığı bir resimde Rıza sırtını ağaca vermiş, Sinan Rıza'nın uzanan bacaklarına başını koymuş. Gerilla bu resmin gerçekliği üzerinde durmadı. Bu bir abartı olabilirdi. Eğer Sinan'ın yarası daha ağırsa Rıza onu bacaklarının üzerine uzatmış elini başında gezdirmişti kuşkusuz. Kendi yarasını unutmuş, Sinan'a bir çare arıyordu. Aynısını Sinan'da yapardı kesin. İki safi yürek o atmosferde bunu rahatlıkla yapabiliyordu. İkisi de görevlerini yerine getirmişti tereddütsüz. Evet ikisinin son anları böyle olabilirdi. "Abartıyor muyum" diye düşündü hayır hayır abartmıyordu.

Yaklaşan ayak sesleri, gerillayı tozun ve soğuşun içine geri getirdi. İçeriden gelen yoldaş bir şey olup olmadığını sordu. Bir şey olmadığını söylediler. "Haberlerde yeni bir şey var mı?" diye sordular. İçeriden gelen yoldaş operasyonun devam ettiğini, üç ölü olduğunu, iki de askerin öldüğünü söylüyor. İçeriden gelen yoldaş geri dönüp gitti. Ayak sesleri uzaklaşıyordu. Üç şehit doğru mu? "Üç şehit doğru mudur?" diye sordu birlikte mevzilendiği yoldaş. "Bilmiyorum" diye cevapladı gerilla. Evet bilmiyordu. Tek bildiği dağın öylece durduğu, Aşti suyunun akıp gittiği. Bu kesin böyleydi. İçeriden haber getiren yoldaş da yanına mevzilenen yoldaş da yeniydi. Kendi kendine mırıldandı, rahat, emin... "Gitti Sinan geldi Haydar; gitti Yurdal, geldi Hakan..." Daha nice nice olacağını düşünerek.

Dersim'den Bir Partizan

Devrimin Görevlerine Sarılalım!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)



Devrim denilen toplumsal alt üst oluş, kolektif emeğin örgütlenip merkezleştirilmesine yaşamsal ihtiyaç duyar. Devrimci çalışma ve emek sürekli düzenli örgütlendiği oranda Proletarya Partisi belirlediği politik hedeflere adım adım varabilir.

Devrim, okyanusları, büyük denizleri dolduracak kadar devrimci emeğin ve çalışmanın damla damla birikmesi ve biriktirilmesi ise bu çalışmada belirlenen devrimci görevlerin yerine getirilmesiyle gerçekleşir. Devrimci çalışma, politik-örgütsel görevlerin yerine getirilip, tamamlanmasıdır.

Devrimci çalışma ile örgütsel görevler arasında kopmaz diyalektik bir

bağ vardır. Görevden bahsedilince devrimci çalışma, devrimci çalışmadan bahsedilince görevler akla gelir. Çok yönlü, çok çeşitli devrimci çalışma sürekli ve düzenli olarak örgütlendikçe özgürlük ve bağımsızlık yolu kısılır, karanlıklar kaybolmaya başlar. Bu anlayışı oturtan şehitlerimizin nezdinde, sözünü ettiğimiz başarının yakalandığı örnekler çoktur. Yeter ki okumasını bilelim.

Konu ile ilgili örnek olarak adı geçmesi gereken şehitlerimizden biri de Proletarya Partisi'nin 2. Genel Sekteri Süleyman Cihan'dır. Örgüt biliminde sınıf bilinçli proleterler üstlendikleri görev ve sorumluluklarıyla, yürüttükleri faaliyetler üzerinden değerlendirilirler.

rilirler.

Devrim çelişkileri çözme bilimi ise ciddi bir düşünsel ve pratik üretim yeridir. Devrimci çalışmada görev ve sorumluluk konusunda her zaman iki zıt anlayış, iki zıt tutum ve davranış ortaya çıkar. Proleter anlayış ve tutum ile küçük-burjuva anlayış ve tutum iç içe ve karşı karşıya yaşanır. Birincisi görev ve sorumluktan çalışma ve üretmeyi anlar, zamanında yapılan ve yapılması gereken işleri anlar; diğeri ise savsaklama, yakınma ve bahaneler üretmeyi anlar.

İşte Süleyman Cihan da parti içinde proleter tutumu temsil eden yoldaşlardan birisidir. Onun için önce devrimci görev ve sorumluluklar gelirdi. Önce devrimin işleri, yerine getirilecek devrimci görevler gelirdi. Lafazanlık ve gevezelik yapmaya ne zamanı ne de niyeti vardı. Onun için her şeyin başında devrimin görevleri ve yapılacak işler vardı. Bu işlerin sonuna kadar başarıyla yerine getirilmesi, tamamlanması gelirdi. Çünkü o ve onun gibiler devrim denilen ciddi görevin gerçek sahipleriydi. Onun için önemli olan devrimci mücadelede Proletarya Partisi'nin gelişim ve iler-

lemesi idi. Nasıl ki devrimci teori pratiğe uygulanmak için varsa aynı şekilde devrimci görevler de yapılmak için vardır. Tıpkı diğer şehitlerimizin, tıpkı Cihan'ın, Sırma Boyoğlu'nun, Munzur Geçgel'in, Zühre Dersim'in, Ahmet Şahin'in, Bektaş Daşgöl'ün, Sinan Günel'in, Ferdi'nin, Çiğdem'in, On ikilerin yaşamı ve şehitliklerinin gösterdiği gibi. Devrimci görev ve çalışmanın başarılması için devrimci bilincin geliştirilmesi şarttır. Ancak bilimsel bilgiye dayanılarak devrimci görevler layıkıyla ve zamanında yerine getirilir, bu görevler başarıldıkça emekçi halk sömürü ve zulümden adım adım kurtarılır. Sömürülen ve ezilen emekçileri sömürü düzenine ait bütün kötülüklerden ancak devrimci görevlerin ve işlerin (savaş-örgütlenme-inceleme-araştırma-eğitim-yazı vb.) başarıyla yerine getirilmesiyle kurtuluruz. Halkın gözünde gerçek devrimci bir güç olabilmek için bilincimizi ve enerjimizi yükseltelim, bu amaç için inatla çalışalım! Şehitlerimizi örnek alarak proleter bir devrimci olma amacı ile yüksek bir disiplin içinde örnek bir kişi olarak çalışalım, çevremizdekilere örnek olalım.

Özneleşmek ve Özgürlük

İnsanları olay ve olgularda araştırmaya götüren bilginin kuşkuculuğudur. Verili bilgilerin doğruluğundan kuşkuya düşen birey gerçeğin peşine düşer. Elde olandan geriye doğru giderek, toprağı eştikçe karşısına yeni yeni bilgiler çıkar. Her karşılaştığı yeni bilgi kendisinden önce var olan sabit-yerleşik gerçekleri görür. Bu yıkımlar özgürlüğe açılan kapının eşliğinden adımını atmaktadır. Evet yalnızca bir adımdır ve olgunun en zor kısmıdır. Çünkü özgürlük yeni-nesnel düşüncelerini pratikte buluşturmak ve bu pratik biçimde durmaksızın ilerlemeyi sağlamakla orantılıdır.

Yaşama yön vermeyen, değiştirip-dönüştürmeyen doğru bilgi kof bilgidir. Burada özgür olmaktan bahsedilemez. Diğer yandan, pratikle buluşup insanı özgürleştiren bilgi kendi serüveninin yerini idealizmden kaynaklanan inanca bıraktığı zaman, geliş-

mini durdurmuş, özgürlüğe pranga vurmuş olur.

Çocuk ana rahmine düştüğü andan itibaren kendisini çepeçevre sarıp sarmalayan yasakların kurallarıyla tanışır. İlk ailesinde tanıştığı yerleşik kurallar ve bunları çevreleyen kurallar, daha sonrasında sokakta, okulda, iş yerinde vs. karşısına çıkar. Kendi alan özgürlüklerinden kaynaklı farklılaşarak karşılaşılan bu kurallar bir kültürü oluşturur. İdeolojik bir üst yapı aygıtı olan kültür de beraberinde bir sınıfa hizmet eder. Ezen egemen sınıflar tarafından topluma empoze edilen kültür kendi varlık gerekçelerini garanti altına almaya yöneliktir. Yine bir üst yapı aygıtı olan aile aracılığıyla düşüncelerini bütün insanlara yayar. Aileye yüklenen misyonlar, yerleşik düşünceler çocuğa tohum halinde verilir, empoze edilir. Bireyin özneleşmesinin önüne en büyük en-

gel böylece konulmuş olur. Çünkü bireyin çeşitli çelişkilerden kaynaklı devletin gerçekliği ile yüzleşip savaşıma girmesi her zaman gerçekleşebilecek olasılık dahilindeyken, aileden ve toplumdan aldığı gerici kültürü atması, onunla yüzleşip savaşıması daha zordur. Bu da bireyin özneleşmesine kazandığı derinlikle ilintilidir.

Toplumsal altüst oluş için devrimci mücadeleye atılan, bu uğurda ölümü dahi göze alabilen her birey özgür değildir. Bulduğu yerde özneleşmeyen, yanlışlıklara karşı çıkmayan, başkalarını baskı altında tutan, kadın-erkek ilişkisinde gerici kültürün anlayış ve pratiklerini taşıyan ve en önemlisi de bu gerici kültürden kendini sıyrma-kurtarma yönelimine girmeyip mevcut durumun sürmesini isteyen birey özgür değildir. Farkında olamamak ayrı, farkında olup da dokunmamak ayrı şeylerdir. Pratiğimiz

yorumlamamızla uyuşmuyorsa, yani ödediğimiz bedele karşılık tutsaklığı yeniden ve yeniden üretiyorsak, nasıl gerçek anlamda bir özgürlükten bahsedebiliriz? Özgürlükte teori ve pratik birbirine bağlıdır. Bulduğumuz yerde teorimiz ile pratiğimiz arasında, yani yaşama karşı duruşumuzla bir bütünsellik yakalanmalıdır.

Özgürlük kavramı tutsaklıkla birlikte ortaya çıkmış olup içeriği süreçte geliştirilerek doldurulmuştur. İşte bu yüzden, salt göze alınan ölüme, bedele, tutsaklığa vs. indirgenmemesi gerektiğini düşünüyorum.

Yeni toplumun yaratılması cüretini yaşamımızın her alanına taşımak inancını içselleştirmeliyiz.

Bir Tutsak Partizan

***Yazının başlangıcı 24. sayfadadır.**

şımıyla ülkemizde Aydınlanmacılığa bağlı olmayan MLM teorinin temelini atmıştır. Onun ortaya koyduğu teorik eser ve devrimci pratiği Aydınlanmacılığın deforme edici bakış açısı dışında bir tarih yazımı için önemli bir zemin sunmaktadır.

Kaypakaya, Aydınlanmacılıktan kopuş için sağlam gerekçeler sağlamıştır. Bu kopuşun geri dönüşü yoktur. Bu kopuş ancak devam ettirilip derinleştirilerek tüm alanlara hakim kılınabilir. Kaypakaya devrimci hareketin Kemalizm'den kopmadığını ortaya çıkarmıştır. Aradan geçen süre zarfında görüyoruz ki Kaypakaya'nın devrimci harekete dönük eleştirileri sadece Aydınlanmayla sınırlı kalmamış liberalizm de eleştiri menziline olmuştur.

Solun liberal argümanlarını elinden alan ilk örnek Kaypakaya'nın radikalizmi, başka anlatımla komünistliğidir. Kaypakaya kendi politik konumunu, solun kendini avantajlı sandığı alanda da inşa etmektedir. Kaypakaya'nın ideolojik-politik konumlanışı Kemalist ya da liberal denemeyecek bir konumdadır.

Tarihi, ilerlemecilik misyonu üzerinden ele alan ve politikasını da buna bağlayan sol hareket, Kemalizmi Aydınlanmacı bir perspektiften ele alıp değerlendirmiştir. Aydınlanmanın değerlerini kendine o kadar mal etmiştir ki Kemalizmin komünistçe değerlendirilmesi neredeyse imkansız hale getirilmiştir. Böylesi bir ortamda liberal solcuların Kemalizm eleştirisi Marksist kabul görmüştür. Oysa ki Türkiye sol hareketi devrimcisi ve reformistiy-

le; Aydınlanmacı ve liberaliyle burjuvazinin tarihsel ilerlemeci anlayışının dışında değildir. Sol hareket bileşenleri ayrı politik pozisyonlara sahip olsalar da Aydınlanmacı teoriden ve ilerlemeci bir tarih anlayışından besleniyorlardı. Dolayısıyla liberal solun Kemalizme yönelik eleştirileri Marksist görülüyordu. Kaypakaya'nın ortaya koydukları, solda cereyan eden Kemalizm eleştirilerinin özünde liberalizmden beslendiğinin görülmesini sağlamıştır.

Aydınlanmacı bir teori ve ilerlemeci bir tarih anlayışından hareket eden sol hareket bileşenleri, politikalarını hakim sınıflara ve devlete karşı mücadelesinde değil soyut bir "tarihsel ilerleme" esasına göre belirlemiş, buna uygun politik bir yönelim içinde olmuşlardır. Buna karşılık Kaypak-

kaya, politikasını işçi sınıfı ve ezilen kitlelerin hakim sınıflara ve devlete karşı ortaya çıkan hareketleri ekseninde belirler ve kendisini sömürülen ve ezilen kitlelerin tarihsel mirasının devamcısı olarak konumlandırır. Bu nedenle Kaypakaya sadece aydınlanmacılığa karşı değil liberalizme karşı da teorik ve politik bir konumlanış içindedir.

Türkiye sol hareketinde liberalizm en baştan itibaren varlık kazanmıştır. 1960'larda emekçi ve ezilen kitlelerin özgürlük sorununun ele alınışında teorik olarak kendini gösteren liberalizm, daha sonra 12 Mart ve 12 Eylül yenilgisinin ardından politik bir eğilim haline gelmiştir.

(Devam edecek)



Sırma Boyoğlu: 1958 yılında Erzincan'ın Refahiye ilçesinde dünyaya geldi. Ekonomik nedenlerle ailece İstanbul'a göç ederek emekçi bir semt olan Tuzla Yayla Mahallesi'ne yerleştiler. 14 Eylül 1978'de Tuzla'da bildiri dağıtan kalabalık bir sivil faşist grubuna aralarında Sırma Boyoğlu ve Ali Rıza Boyoğlu'nun da bulunduğu devrimci ve demokrat güçler tarafından müdahale edilir. Müdahaleye karşı hazırlıklı olan sivil faşistler silahlı saldırıda bulunur. Aldığı kurşun yaraları sonucu şehit düşer.

Ahmet Şahin: 1965 yılında Elbistan'da doğan Ahmet Şahin, 8 Eylül 1989'da şehit düştüğünde TMLGB'nin ilk şehidi olarak tarihteki yerini aldı. Ankara'da tıp öğrenimi gördüğü dönemde Partizanlarla tanışan Ahmet Şahin genç yaşına rağmen kendisine güveni, atılganlığı ile ön plana çıkarak Ankara'da TMLGB'nin inşa görevini üstlenmiştir. Alçakgönüllüğü, sevecen, ileriye görebilen, eleştirmekten ve eleştirilmekten korkmayan yapısıyla gençliğin önderlerinden biri olmuştur. Gerilla mücadelesinde yer almak bilmez ısrarı ile iki çizgi mücadelesini her koşulda yılmadan savunması ile öne çıkan Ahmet Şahin daha sonra Amed'de görevlendirilir. Bölgede çeşitli askeri eylemlere imzasını atar. Mersin Osmaniye Polis Karakolu baskını esnasında yaralı olarak tutsak

düşen Ahmet Şahin 8 Eylül 1989'da işkencede katledilir.

Behzat Firik: 1981 Eylül'ünde Halk Ordusu gerillası Pir Hasan Kulaç'ın şehit düştüğü çatışmanın ardından süren operasyonlar sırasında bölgedeki gerillaların yerini öğrenebilmek amacıyla Behzat Firik evinden alınarak ormanda Kulaksız Yüzbaşı olarak bilinen Aytekin İçmez tarafından sorguya çekilir. Düşman Behzat Firik'ten istediğini alamayınca onu ağaca bağlayarak vücudunu parça parça ateşe verir. Ancak bu şekilde de bir şey elde edemeyeceğini anlayınca onu kurşuna dizer. Örgütlü bir sempatizan olan Behzat Firik bölgede efsaneleşen isimlerden biri haline gelir.

Sinan Günel: 1979 yılında Tokat'ın Almus ilçesine bağlı Dadukta köyünde dünyaya geldi. Yoksulluğu bilen ve devrimciliği tanıyan bir çevrede büyümüştü. '96'da bölgede kurye olarak görevlendirildi. Ailesi ile birlikte ekonomik nedenlerle İstanbul'a göç etti. '98 yazında yeniden Partizanlarla ilişki kurdu. '98 sonbaharında tutsak düştü. Dışarı çıktığında Dumanlı'da şehit düşen akrabası Bahattin Günel'in yerini doldurmanın yükü vardı omuzlarında. '99 ilkbaharında gerillaya katıldı. 6 Eylül 2001 gecesi girdiği çatışmada şehit düştü.

Kavgada Rehber, Direnişte Israr: Süleyman Cihan

Süleyman Cihan: 1949 yılında Derişim'in Ovacık ilçesinin Hülüküşağı köyünde orta halli bir köylü çocuğu olarak dünyaya gelen Süleyman Cihan, ilk ve ortaokulu Ovacık'ta okudu. Daha genç yaşlarda TKP/ML ile ilişkiye geçti. Ancak partinin 1973 yılında aldığı yenilgi nedeniyle ilişkisi uzun sürmedi. Süleyman Cihan, bir taraftan okurken, diğer taraftan genç nesillere öğretmenlik yapıyordu.

TKP/ML'nin yenilgisinden sonra sağcı oportünistlerin partiyi tasfiye girişimlerine karşı mücadele bayrağını açan komünistlerin en önderindeydi. Onun kararlı, sabırlı ve yılmaz mücadelesi sonucu parti çizgisini, örgütsel, siyasi ve ideolojik olarak tasfiye etmeye çalışan GKK hizbi Partiden atıldı. Tüm ülke çapında bir ilişki ağı kurdu. Nitekim Konferans Örgütlenme Komitesi onun sayesinde toplanmış oldu. Süleyman Cihan BK'yı temsilen katılırken yine onun yoğun faaliyetleri sonucunda da 1. Konferans yapıldı.

Zulmün, baskının, işkencenin kol gezdiği dönemlerde aranır duruma düştü. Süleyman Cihan, '77 ve '80 dönemi arasında uluslararası alanda ortaya çıkan "üç dünya teorisi" akabinde AEP modern revizyonizmine karşı Mao'yu ve Çin devrimini savunarak revizyonist cephenin saldırılarının boşa çıkartılmasında aktif rol aldı. Uluslararası alandaki AEP revizyonizminin etkisi Partide yansıdı ve kimi yönetici kadrolar bu sağ rüzgarın etkisi altına girdi. Bunun üzerine Kongre hazırlığı Konferans hazırlığına dönüştürüldü. O

dönemlerde MK'nın "silahlı mücadeleye hazırlık" tespiti hala sürüyordu. Silahlı mücadeleye hazırlık yönlü bazı çabalar ve AEP'ten belli etkilene yönlü tespitler, 1. MK'nın 7. toplantısında ele alınarak sağa sapılmasına karşı mücadele edilmesinde ve 8. toplantıda geri adım atılmamasında Süleyman Cihan'ın ağırlıklı ve ciddi katkısı vardır.

12 Eylül'le birlikte mücadeleyi bırakma, yılgınlık, karamsarlık, örgütleri feshetme, yurtdışına kaçma, mültecileşme vb. ihanetin kol gezdiği, ricat "taktik"lerinin alındığı bir süreçte TKP/ML, Cunta koşullarında 2. Konferansını Şubat 1981'de yaparak sebatla silahlı mücadeleyi yürütme kararını alıp sınıf mücadelesindeki kararlılığını dosta da düşmana da gösteriyordu. Bu Konferans'ta Süleyman Cihan, MK üyeliğine ve MK tarafından da Genel Sekreterliğe seçildi.

Cunta koşulları tüm hızıyla sürerken O, faaliyetlerini bir an olsun aksatmadı. Süleyman Cihan, 28 Temmuz 1981 yılında İstanbul'da düşmanın eline geçti. Ancak faşizmin böylesi yılmaz bir komünisti ele geçirmekten duyduğu çılgınca sevinç, Süleyman Cihan'ın İbrahim Kaypakaya'dan devraldığı kararlı, yiğit direnişiyi "hayal kırıklığına" döndü. Kimliğini dahi kabul ettiremeyen düşman çareyi onu katletmekte buldu. Aylar süren işkenceli sorguların ardından 15 Eylül 1981 yılında katledildi. Süleyman Cihan Proletarya Partisi'nin Kaypakaya'dan sonra işkencede katledilen ikinci genel sekreteriydi.



KAYPAKKAYA VE LIBERALİZM

Kaypakkaya, Marksist-Leninist-Maoist olmayanlardan farkını sadece politik meselelerde ortaya koymakla yetinmemiştir, aynı zamanda teorik konularda da farkını ortaya koymuştur. Dolayısıyla bugün Kaypakkaya'nın farkını, taktik tutumları ya da politik çizgimizi anlatarak ortaya koymakla yetinmeyiz. Aynı zamanda Marksizm-Leninizm ve Maoizmin teorik ve tarihsel sorunlarını üstlenerek bu konularda Kaypakkaya'nın farkını ortaya koyabilmeliyiz.

Bunun için Kaypakkaya, bizlere sağlam tutamak noktaları vermiştir. Bu noktaları şöyle sıralayabiliriz:

Bağımsız ve güçlü bir halk hareketi-

nin yokluğu yüzünden emekçi halkımız büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının iki kliği arasında savrulup durmuştur. Türkiye'nin tarihi gerçeği budur.

Bunların istediği "seçim" gerici ittifaklar arasında halkı seçim yapmak zorunda bırakmaktan başka bir şey değildir. Bir komünist hareket için elbette iki gerici klikten birini tercih etmek söz konusu olamaz.

Kaypakkaya'nın bu tutamak noktaları Aydınlanma söz konusu olduğunda Marksist olanla olmayan arasındaki farkın ne olması gerektiğini ifade etmektedir.

Kaypakkaya'nın Aydınlanma ile iliş-

kisi, Türkiye sol hareketi ve de Türkiye Devrimci Hareketi içerisinde bir özgünlük teşkil etmektedir. Sol hareketin genel olarak Aydınlanmacı bir konumlanış içinde olmasına karşı Kaypakkaya'nın konumlandığı Marksizmin Marks'tan Mao'ya uzanan devrimci diyalektiğini savunmak zorunludur. Kaypakkaya'nın yaklaşımı açısından sol veya devrimci hareketin Aydınlanmacı olması temel tartışma konusu değildir. Çünkü Kaypakkaya için önemli ve sorun edilmesi gereken solun Aydınlanmacı olup olmadığı değil Marksizmin ne olup olmadığıdır. Bu amaçla Kaypakkaya, solun Marksizmi Aydınlanmacı ile ilişkilendirmesine karşı teorik ve politik konular inşa eder.

Kaypakkaya, genel olarak devrimcilerin devrimciliğinin değil de yaklaşımlarının sorunlu olduğunu söylerken devrimcilerin pratikleriyle devletle bu anlamda Kemalizmle hesaplaştıklarını; bu hesaplaşmayı teorik-ideolojik alanda da ortaya koymaları gerektiğini yani Aydınlanmadan uzak durmayı ifade eder. Kaypakkaya'nın yaklaşımı, Türkiye'de Aydınlanmacılık sınırlarının dışında MLM'nin inşa edilmesine yönelik sağlam teorik ve politik tutamak noktaları sağlamaktadır.

Kaypakkaya, sadece solun ilerisinde konumlanmış değildir. O, Aydınlanma ve liberalizmle ilişkisinde soldan kategorik olarak ayrı bir yerde konumlanmıştır. Kaypakkaya bu yaklaşımını

***Yazının devamı 23. sayfadadır.**



YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

yeni_demokrasi1

yenedemokrasi1

yenedemokrasi1

yenedemokrasigazetesi@gmail.com

yenedemokrasi5.net



Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi** Gazetesi ■ **Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:** Tuba Apaydın ■ **Yayın Türü:** Yaygın Süreli

Umud Basım Yayıncılık ■ **Yönetim Yeri:** İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İSTANBUL ■ **İletişim:** 0212 534 54 76 ! - yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Yön Matbaası ■ **Adres:** Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi, B Blok, 1. Kat No: 366, Zeytinburnu/İSTANBUL ■ **Tel:** 0212 544 66 34